ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Передова

Народження нового Донбасу

▶ СТОР. 8

Резонанс

Російський солдате, кидай рушницю, йди додому!

▶ СТОР. 7

Село

«Копав, копав криниченьку...»

▶ СТОР. 14

№ 152 (6156) СЕРЕДА, 19 СЕРПНЯ 2015 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Ключ до успішного європейського майбутнього

Голова Верховної Ради Володимир Гройсман відреагував на заклик інтелігенції та конституціоналістів щодо запровадження мораторію на конституційні зміни в умовах воєнного стану. Свою точку зору він виклав у Фейсбуці.

▶ СТОР. 2

Дотримуватися режиму тиші

Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун висловив серйозну стурбованість з приводу ескалації насильства на сході України. Він заявив, що обізнаний і про напади на співробітників ОБСЄ. «Порушення режиму припинення вогню й загибель людей неприйнятні», — йдеться у заяві, поширеній прес-секретарем глави ООН. Генсек ООН закликав усі сторони забезпечити необмежений доступ людей до вкрай необхідної гуманітарної допомоги, а також свободу пересування для цивільного населення країни.

▶ СТОР. 11

Путін з'їздив у Крим. Наш

Вояж Володимира Путіна й Дмитра Медведева до українського Криму спричинив різку реакцію офіційного Києва. Президент України Петро Порошенко заявив, що приїзд Путіна до Криму без погодження з українською владою — це виклик для цивілізованого світу й продовження сценарію нагнітання ситуації, який реалізують російські військові та їхні найманці на Донбасі. На думку глави української держави, «такі поїздки означають подальшу мілітаризацію окупованого півострова, а також призводять до ще більшої його ізоляції».

▶ СТОР. 11

...І очі матері танкіста на мить засвітилися

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Портрети загиблих бійців, артефакти з місця бойових дій (гільзи від набоїв та снарядів), зразки форменого одягу, особисті речі героїв... У Шевченківській районній в місті Києві державній адміністрації відкрилася виставка, присвячена вшануванню воїнів АТО.

Однією з перших її відвідала мати бійця Сергія Сухенка, танкіста, сержанта 30-ї окремої механізованої бригади. Її сину було 42 роки, коли він загинув під Дебальцевим. На відкриття пам'ятної експозиції вона прийшла разом з його другом, сусідом по будинку Андрієм Неживим. Нині він продовжує справу полеглих героїв — його артилерійський взвод стоїть на захисті Маріуполя.

Прикріпити на форму почесну відзнаку — нагрудний знак «Учасник АТО» — Андрій попросив маму свого товариша (на знімку).

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 6—10-Й СТОР.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Про бійців АТО — нова експозиція в музеї Корюківки

До 24-ї річниці Незалежності України у Корюківці в історичному музеї відкрито велику експозицію землякам — сучасним захисникам, які на сході країни з честю боронять Вітчизну від неоголошеної російської агресії. Тут розповідається про будні майже 400 бійців-корюківчан, а також вміщено світлини, матеріали про загиблих Сергія Бадуненка, Віталія Гирича, Миколу Лущика, Олега Науменка, Миколу Пономаренка. У відкритті експозиції взяли участь представники влади та громадськості, учасники АТО, волонтери, **повідомляє наш чернігівський кореспондент Сергій ПАВЛЕНКО.**

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 2-Й СТОР.

ПОДІЯ

Шахтарі отримали зарплату за червень

ДП «Вугілля України» скерувало на рахунки ДП «Львіввугілля» 20 млн. грн. за відвантажене на теплові електростанції паливо.

Про це йдеться у повідомленні департаменту розвитку інфраструктури, дорожнього господарства та паливно-енергетичного комплексу Львівської облдержадміністрації.

Частина цих коштів повністю погасила заборгованість із заробітної плати перед шахтарями за червень 2015 року (майже 2,5 мільйона гривень), а також — частково за липень (майже десять мільйонів гривень).

До слова, мільйон передплати надійшов на рахунки ПАТ «Львівська вугільна компанія». Решту коштів скеровано на технологічні потреби «Львіввугілля», **інформує наш власкор Христина ГОРОБЕЦЬ.**

КОРОТКО

■ Колектив Національного університету «Острозька академія», що на Рівненщині, передав на потреби армії автобус «Богдан». Цей виш не вперше надає допомогу українським військовим. Про це **повідомила наша постійна читачка Тамара БАЦМАЙ.**

■ Жителі Черкаської області розрахувалися за надані у першому півріччі 2015 року житлово-комунальні послуги на 103 відсотки, **дізналася наш власкор Ліна ЛЕБЕДЕНКО.**

■ Вісім людей постраждали у ДТП на трасі «Одеса—Новоазовськ» біля села Половинки (Миколаївська область). Легковик «Skoda Fabia» виїхав на зустрічну смугу, де зіткнувся з мікроавтобусом «Mercedez-Benz», **інформує наш власкор Кирило РИЖАНОВ.**

Житлово-комунальне господарство готове до зими на 70% — *Мінрегіон*

Ключ до успішного європейського майбутнього

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

«Друзі, низка представників інтелігенції та експертного середовища оприлюднили звернення щодо конституційної реформи, зокрема до Верховної Ради України. Як глава парламенту та громадянин я уважно прочитав текст звернення. Хочу подякувати підписантам, більшість з яких своїм життям продемонстрували справжній патріотизм та громадянську гідність — ви зробили реальний внесок у набуття Україною незалежності й становленні її як «суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави». Саме ці слова зі статті 1 Конституції визначають нашу спільну мету у боротьбі за майбутнє української держави, в опорі зовнішній агресії та протистоянні внутрішнім викликам.

Ворог прийшов на нашу землю не тільки для того, щоб загарбати частину української території, його мета — не допустити розвитку України як успішної європейської держави. Саме зупинка процесу системних перетворень буде поразкою країни. Тому я переконаний, що ми не маємо жодного права, як би не було важко, зупиняти реформи, від яких залежить майбутнє країни.

Децентралізація і реформа місцевого самоврядування на засадах Європейської Хартії місцевого самоврядування є однією з тих реформ, без яких європейська Україна ніколи не відбудеться. Усі тоталітарні режими не випадково прагнули знищити місцеве самоврядування, або принаймні обмежити його розвиток. Вони будь-якими засобами прагнули обмежити громадську активність, перетворити суспільство у контрольовану та керовану масу, ізольованих один від одного індивідів.

Тоталітарна модель організації суспільного життя, яка була закладена радянським режимом, — це свого роду «матриця». Минають роки, а «матриця» живе — в наших головах, в наших страхах, в наших звичках, в елементах суспільної організації, яка нас оточує понині. І ця «матриця», допоки вона не зламана, знову і знову відроджує сама себе — у вигляді нових пострадянських режимів. Знищення радянської «матриці» ніколи не відбудеться, поки між державою і громадянином не повстане запобіжник — повноцінне місцеве самоврядування. Саме у цьому і полягає ключова роль реформи місцевого самоврядування.

У лютому 2014 року, після Революції Гідності, уряд проголосив як один зі своїх пріоритетів проведення повноцінної децентралізації влади, я погодився увійти до складу Кабінету Міністрів України саме з метою проведення цієї реформи, необхідність якої як міський голова Вінниці разом із багатьма своїми колегами, представниками місцевого самоврядування, я марно обстоював багато років до цього.

Не допустити реформу місцевого самоврядування, яка необхідна мільйонам наших громадян на усій території України, спекулюючи на темі Донбасу — це і є та пастка, в яку нас хочуть загнати, шантажуючи новим витком агресії на сході України, але ж ми з вами люди розумні і цього не допустимо.

Ваша стурбованість заслуговує на увагу і я готовий до змістовної дискусії. Вірю в успішний результат цього діалогу як і в те, що децентралізація є ключем до успішного європейського майбутнього нашої країни.

Слава Україні!», — написав Голова Верховної Ради.

Зміни до Конституції можливі у двох випадках

Або державу зробити сильнішою, або більш захищеними права та свободи людей

«Конституція — це власність народу, а не політиків. Політики можуть вносити до неї зміни лише у двох випадках — якщо вони хочуть зробити державу сильнішою, або зробити більш захищеними права та свободи людей», — наголосила заступник Голови Верховної Ради Оксана Сироїд у зверненні, поширеному **прес-службою партії «Самопоміч»**.

Вона наголосила також, що влада не має права змінювати Конституцію, якщо люди не знають і не розуміють пропонованих змін, і якщо ці зміни вносяться під тиском держави-агресора, яка за їх рахунок прагне завоювати Україну юридично, зсередини.

«Росія розпочала війну з Україною саме для того, щоб змусити нас змінити нашу Конституцію. Росія прагне особливого порядку місцевого самоврядування на окупованих територіях, щоб амністувати бойовиків, і у такий спосіб завоювати нас зсередини», — наголосила народний депутат.

Водночас заступник глави парламенту зазначила, що такі зміни не можна приймати, тому що їх ухвалення означатиме визнання того, що в Україні йде громадянська війна, а не збройна агресія ззовні.

«Росія змусила наших закордонних партнерів погодитися з такими змінами, які вигідні всім, окрім самих українців. А Президент скористався таким тиском, аби змінами до Конституції посилити свою владу. У тексті пропонованих змін щодо децентралізації немає збільшення повноважень громад, натомість є норми, які роблять їх більш залежними від Президента», — зауважила О. Сироїд.

Крім того, вона підкреслила, що у проекті немає положень щодо заміни корумпованих суддів, що означає, що правосуддя в країні й надалі чинитимуть ті, хто втратив довіру людей.

На Херсонщині обирали меджліси

На Херсонщині вперше відбулися вибори до місцевих меджлісів — виконавчих органів Курултаю кримськотатарського народу. В інтерв'ю кореспонденту «Голосу України» голова ЦВК Курултаю Заїр Смедляєв наголосив, що електоральний процес тривав у повній відповідності до норм європейського виборчого права, принципами максимальної відкритості та змагальності.

«На дев'яти виборчих дільницях по регіону явка виборців дуже різнилася. Найвищою вона була у Генічеську — 68 відсотків, у Херсоні — 59 відсотків, у Новотроїцькому — 54 відсотки. За 51 місце членів меджлісів змагалися 79 кандидатів, — наголосив у бліцінтерв'ю «Голосу України» Заїр-бей Смедляєв. — Особливо хочу подякувати місцевим органам влади та місцевого самоврядування Херсонщини: вони всіляко сприяли організації виборчого процесу — допомагали з приміщеннями для роботи виборчкомів та урнами для голосування, забезпечували охорону громадського порядку. Не в останню чергу завдяки цьому під час виборів вдалося уникнути провокацій та безладів. Жодних серйозних порушень, що вплинули б на волевиявлення громадян, також не сталося. Натомість у Криму провести вибори до меджлісу з відомих причин неможливо, тому доведеться продовжити повноваження діючих його членів».

У східних традиціях життя громад мають координувати чоловіки. Але у випадку з виборами членів меджлісів з-поміж кандидатів вистачало й представниць слабкої статі. Так, у Херсоні з восьми кандидатів п'ять були саме успішними, самодостатніми жінками. І двоє з них пройшли у члени меджлісу.

Очільник культурного центру «Куреш» Ібрагім Сулейманов, також обраний до меджлісу, переконаний, що новий для регіону виконавчий орган сприятиме координації зусиль громадських організацій кримськотатарського народу у налагодженні життя біженців з окупованого Криму, розвитку культурних традицій, діалогу з місцевою владою та іншими етнічними громадами. «Під місцевий меджліс у Херсоні уже є приміщення — орендований офіс на вулиці Кулика», — підсумував Ібрагім Сулейманов.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.

ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Покажуть кожного героя

Мультимедійну стелу пам'яті на честь земляків, які загинули під час Революції Гідності та у боях на сході країни, створюють у Вінниці.

Роботи тривають на Європейській площі, поруч з пам'ятним знаком героям Революції Гідності й АТО. Символічно, що на цій же площі знаходиться меморіал Слави героям Другої світової війни. На гранітних плитах викарбувано прізвища тих, хто поліг у боях з фашистами. Біля підніжжя монументального пам'ятника солдатам Другої світової палахкотить Вічний вогонь.

— Ми зобов'язані пам'ятати наших героїв, які віддали своє життя заради миру, збереження незалежності держави, заради українського народу, кожного з нас, — зазначив на прес-конференції в. о. міського голови Вінниці Сергій Моргунов. — Слова «Герої не вмирають!» втілимо у конкретну справу — створення мультимедійної стели пам'яті.

На екрані оживатимуть портрети кожного з вінничан, які під час Революції Гідності та АТО віддали найдорожче — своє життя за незалежність рідної держави. Поруч з портретом, крім прізвища, буде коротка інформація про загиблого Героя. За словами керівника відділу оборонно-масової роботи Вінницької ОДА Юрія Мельника, 127 жителів Вінниччини полягли у боях на Донбасі. Ще троє загинули на Майдані Незалежності у Києві під час революційних подій. Пам'ять про них вшанують під час урочистого відкриття проекту, що відбудеться 23 серпня одночасно із відзначенням Дня Державного прапора України.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Очима молодих

У малій галереї Кіровоградського обласного художнього музею — відділі підліткового читання та інформаційно-консультативних послуг Кіровоградської обласної бібліотеки для дітей імені Т. Г. Шевченка — до Дня незалежності України відкрито одноіменну виставку студентських робіт «Мій край».

Як повідомила завідувач відділу науково-просвітницької роботи музею Олена Степанок, на виставці експонуються роботи (філософсько-ліричні композиції та пейзажі з зображенням краси української природи) студентів Кіровоградського коледжу інституту регіонального управління та економіки ВНЗ «Університет сучасних знань» Аліни Дуднік, Ірини Завгородньої, Ірини Загоровської, Карини Зернової, Олесі Ковальової, Карини Коломієць, Анни Ніколаєнко, Анни Трубчанінової та Ірини Федорової. Картини створено 2015 року під керівництвом старшого викладача кафедри дизайну та мистецтва Ірини Зантарії.

Петро МЕЛЬНИК.
Кіровоградська область.

Дюк знову приміряє вишиванку

Фото надане організаторами Вишиванкового фестивалю.

Дюк у вишиванці на фестивалі 2014 року.

Одеса готується до того, щоб урочисто відсвяткувати День незалежності України. У Вишиванковому фестивалі, який відбудеться на Приморському бульварі, традиційно візьме участь і головний пам'ятник міста — Дюку Рішельє. Нині Дюк готується до примірки вишиванки, яку для нього шиє майстер народної вишивки Тетяна Тамбовцева. На фестивалі Дюк, як і тисячі одеситів, буде в традиційному українському вбранні.

Кирило ВОРОНКОВ.
Одеська область.

З усіх випробувань нам вдавалося виходити переможцями

Так буде і цього разу

Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк вручив премії Кабінету Міністрів представникам української молоді, які мають особливі заслуги у розбудові держави. Церемонія нагородження відбулася у Залі чемпіонів НСК «Олімпійский».

«Хтось написав наукову працю, хтось має здобутки у спорті. Тут присутні і герой Майдану, і герої антитерористичної операції. Кожен з присутніх на врученні цієї премії просто заслужив її», — наголосив Арсеній Яценюк.

Серед 60 лауреатів премії КМУ за особливі досягнення молоді в розбудові України в номінації «За особисту мужність» був Роман Качан — хлопець із багатодітної родини, який обстоював свою громадянську позицію на Майдані.

Нагороду «За особисту мужність» також отримав герой АТО Володимир Муляр. БМП, в екіпажі якої перебував Володимир, була підбита сепаратистами. Троє бійців екіпажу загинули. Під час бою він врятував життя командира підрозділу — переніс пораненого від палаючої БМП в захищене місце та надав першу медичну допомогу.

Арсеній Яценюк наголосив, що в наших силах, у силах кожного українця змінити країну: «І якщо хтось думає про те, що зміни в країні відбуваються тільки завдяки уряду, Президенту, депутатам, — це неправда. Зміни в країні відбуваються завдяки таким, як ви. Роль кожної особистості в долі країни і в історії визначає майбутнє країни, нації, нашої держави в цілому».

«Якщо кожен громадянин країни, я підкреслюю, кожен, який хоче змін, хоче, щоб Україна не просто мала назву «європейська держава», а стиль життя українців відповідав високим стандартам, була робота, зарплата, не було корупції, країна справді йшла до успіху, сам собі скаже: від мене дуже багато залежить, я здатний змінити цю країну, але я почну змінюватися з себе, з робочого місця, де я працюю, зі своєї родини, зі своєї хати, зі свого ставлення до близьких, друзів, зі свого ставлення до нашої країни в цілому, — тоді зміни обов'язково невідворотні», — наголосив Прем'єр-міністр.

Глава уряду зазначив, що нині Україна проходить надскладні випробування, яких світ та Європа не бачили за останні кілька десятиріч. «Це не перші випробування для України і українців. І щоразу нам вдавалося перебороти їх і вийти переможцями. І цього разу нам це вдасться. Немає тих, які боролися проти України і українців. Але Україна є, українці борються. І ці українці — це кожен із вас».

Арсеній Яценюк подякував молоді: «Від імені уряду просто щиро вам дякую за боротьбу, досягнення і за те, що ви просто особистості з великої літери. Ви чесно заслужили від української держави набагато більше, ніж сьогодні буде вручено. Але це наша не остання зустріч. Нам є над чим працювати, а вам є чого досягати. Слава Україні!»

Із рук Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка нагороду за особливі досягнення молоді у розбудові України у номінації «За спортивні досягнення» отримує Олександр Гонгальський.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ...

Учасників АТО забезпечать необхідним протезуванням

Володимир Мельник (Луцьк, Волинська область): «Чи планує держава збільшити фінансування на реабілітацію і соціальне забезпечення наших військовослужбовців?»

Заступник міністра соціальної політики Василь Шевченко (на знімку): «Уряд прийняв рішення про збільшення коштів на протезування до 2,2 млн. грн. Тому учасники антитерористичної операції, які потребують складного протезування, будуть забезпечені ним у встановлені терміни. Також виділяються кошти і на реабілітацію бійців за кордоном.

Міністерство внесло деякі коригування щодо забезпечення протезування для учасників АТО, тим самим створило конкурентне середовище серед українських компаній. Їх кількість поки що невелика, а рівень технологій недостатній. Тому ведуться переговори щодо можливості створення на базі протезно-ортопедичних державних підприємств реабілітаційних центрів, які працюватимуть за європейськими зразками. Вже є домовленість із українськими та іноземними інвесторами для надання технічного обладнання і проведення ремонтних робіт відповідно до стандартів реабілітаційного центру.

Крім того, вже запрацювала програма щодо закупівлі житла сім'ям загиблих воїнів АТО. На це виділено 300 млн. грн. Фінансування розпочалося в липні. Міністерство відслідковуватиме закупівлю житла. У разі надлишку коштів є можливість їх перерозподілу для надання допомоги інвалідам першої та другої групи серед учасників АТО».

Читачі, запитуйте. Газета «Голос України» запрошує читачів ставити запитання до народних депутатів, очільників парламентських комітетів, міністрів та керівників інших органів державної влади. Запитання надсилайте на електронні адреси: melya@golos.com.ua, mail@golos.com.ua. Відповіді виходитимуть у газеті та розміщуватимуться на сайті www.golos.com.ua в рубриці «Читач запитує...».

Попереду за витратами, останній — за рейтингами

Довгоочікуване суспільне мовлення, запущене на базі Першого національного телеканала у квітні цього року, не виконує своєї мети і завдань. Так вважає голова Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи Микола Томенко.

Маючи досить непогане державне фінансування, «суспільне телебачення» не є суспільним за змістом і абсолютно програє у рейтинговості іншим телекомпаніям, зауважує він.

Так, Микола Томенко, **як повідомляє його прес-служба,** звернув увагу, що згідно з рейтингом українських телеканалів, який традиційно створює компанія Nielsen на замовлення Індустріального телевізійного комітету (ІТК), станом на другу половину липня 2015 року «UA: Перший» посідає аж 20 місце!

«Тобто всі, хто міг обігнати «суспільне телебачення», це вже зробили. Виникає питання: а за що ми платимо понад 700 мільйонів бюджетних гривень на рік?! Створюється парадоксальна ситуація: телебачення, яке є першим за бюджетними витратами, виявляється двадцятим за рейтингами», — наголошує народний депутат.

«Окремо хочу звернути увагу на реформу обласних телерадіокомпаній. На моє переконання, ОДТРК повинні стати самостійними громадськими регіональними мовниками — суспільними за формою та українськими за змістом. Громадськими — оскільки ми зобов'язані дати можливість місцевим громадам мати своє телебачення і радіо, що неупереджено і цікаво розповідатимуть про життя громади. Саме українськість має бути основною в наповненні національного теле- і радіомовлення», — зауважує М. Томенко.

ЦИТАТА

Голова Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи Микола ТОМЕНКО:

«Протягом останнього періоду ми боремося з ворожим інформаційним впливом. А треба вже будувати свій, український, світ».

На краю прірви

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Народний депутат України від Опозиційного блоку Микола Скорик у рамках своєї робочої поїздки в Болградський район Одеської області відвідав родину Ганни Кушнаренко із села Оксамитне. Сім'я з п'яти домочадців, серед яких — немовля, мешкає в будинку № 52 на вулиці Північній. Незабаром вони переїдуть із небезпечного житла, що через зсувні процеси опинилося на краю обриву озера Ялпуг, у новий дім.

На початку літа сільський голова Оксамитного Болградського району Світлана Рожкова звернулася до народного депутата Миколи Скорика з проханням надати допомогу з відселення місцевих жителів із зсувної зони. Родина Кушнаренків опинилася в найскладнішій ситуації, на їхнє відселення треба 220 тис. грн., яких у села немає.

Микола Скорик написав низку депутатських звернень і запитів із проханням у вигляді оперативного реагування виділити необхідні кошти для відселення родини Кушнаренків, а для комплексного вирішення проблеми Оксамитного — доручити фахівцям профільних структурних підрозділів облдержадміністрації виїхати на місце, вивчити ситуацію й зробити свій експертний висновок щодо строків і методів усунення цієї проблеми.

На черговій сесії Одеської обласної ради депутатська більшість підтримала ініціативу групи Опозиційного блоку й ухвалила рішення щодо виділення 220 тисяч гривень на придбання нового безпечного житла родині Кушнаренків.

«Проблему особисто нашого будинку не могли вирішити протягом дев'яти років, не кажучи вже про те, що наш район страждає від зсувів от уже довгі 16 літ. Я й моя родина дуже вдячні Опозиційному блоку й Миколі Скорику за надану оперативну допомогу», — висловила подяку парламентарію і його команді однодумців жителька села Оксамитне Ганна Кушнаренко.

Кирило ВОРОНКОВ.
Одеська область.

На знімку: Микола Скорик (у центрі) відвідав родину Кушнаренків у Оксамитному.

Фото прес-служби Миколи Скорика.

АКТУАЛЬНО

Два райцентри хочуть підвищити свій статус

На сесії Одеської обласної ради депутати підтримали ініціативу про присвоєння двом райцентрам області — Балті та Рені — статусу міст обласного підпорядкування.

Як зазначив голова облради Михайло Шмушкович, хоча районні й міські ради вже проголосували, а також цю зміну статусу підтримала й обласна рада, остаточне рішення залежить від народних депутатів.

Якщо парламентарії підвищать Рені та Балту в статусі, то ці міста одержать серйозні фінансові та адміністративні переваги. Міський бюджет дотуватиметься прямо з обласного і державного, минаючи районний рівень.

Раніше Одеська облрада вже спрямовувала відповідне звернення українським парламентаріям щодо Біляївки. На сьогодні в Одеській області статус міста обласного підпорядкування, крім Одеси, мають Ізмаїл, Котовськ, Білгород-Дністровський, Іллічівськ, Южне і Теплодар.

Кирило ВОРОНКОВ.
Одеська область.

Поєднати географічну арифметику із бажанням людей не завжди можна

Об'єднання сільських, селищних та міських рад у нові громади на місцях відбувається із перемінним успіхом. У Хмельницькій ОДА обіцяють, що нікого ні до чого не примушуватимуть, головним залишатиметься принцип добровільності. Але водночас передбачено певні нормативи: кілометраж до центрів надання послуг, кількість населення і дітей у школах... Поєднати цю арифметику із бажанням людей не завжди можна. Та ще складніше відкинути в бік амбіції і зрозуміти: чи спроможне село або маленьке містечко забезпечувати себе всім необхідним і, що найголовніше, надходженнями до бюджету? І чи готові міста, райони і область відпускати від себе дрібних «васалів»?

Межі області не змінюватимуть. А коли дуже хочеться?

Місцеві дискусії нині нагадують море під час шторму: міста і райцентри стоять твердо, як скелі, не надто переймаючись тим, чи приб'ється щось до їхнього берега. Ця впевненість від того, що саме там зосереджені матеріальні та фінансові ресурси і віддавати їх ніхто не збирається. Зате що далі від міст, то більше суперечок і хитань. Бо кожному маленькому селу таки хочеться пристати до золотого берега.

У Куневі, що в Ізяславському районі, дійшли до того, що без одночасного втручання Хмельницької й Рівненської обласних рад та ще й Верховної Ради їм не обійтися. Село, в якому нині офіційно зареєстровано майже шість з половиною сотень мешканців, хоче від'єднатися від Хмельницької області і перейти на Рівненщину. Не через те, що сусіди живуть багатше, а через суто географічні міркування. Село розташоване на межі районів. І не лише за звичкою, а тому, що ближче і зручніше, у базарний день люди вирушають за півтора десятка кілометрів до сусіднього Острога. А от уже у різного роду бюрократично-юридичних справах змушені їхати майже за півсотні кілометрів до свого райцентру.

Здається, все логічно і прагнення людей виправдані. Проте відірватися селу від Хмельниччини навряд чи вдасться. Бо закон про добровільне об'єднання територіальних громад не передбачає зміни меж областей. У крайньому разі можна змінити у встановленому порядку межі районів. Але для кунівчан це не розв'язує проблеми. Тим паче якщо за Куневом захочуть переселитися «за кордон» ще три села, котрі входять до Кунівської сільради. А це вже ламає всі карти і межі.

Земля!

За дотриманням меж і відстаней приховані значно глибші проблеми — фінансування.

Хмельницький район, який не назвеш найбільшим в області ні за територією, ні за кількістю населення, встановив своєрідний рекорд: тут захотіли створити найбільшу кількість нових територіальних утворень — аж п'ять, які об'єднуватимуть від чотирьох до десяти сільських рад. Здебільшого там категорично проти об'єднання з найближчим і найпотужнішим фінансовим сусідом краю — обласним центром. Хоча про справжню причину такого спротиву у більшості випадків вголос не говорять. Озвучують лише, що тамтешні громади самодостатні і не сподіваються на те, що місто забезпечить їх кращими дорогами, сполученням чи робочими місцями. Правда приховується в іншому — землі. Саме на ній села сподіваються заробляти в майбутньому, коли рано чи пізно, а постане питання про розширення меж міста. Вже нині саме у Хмельницькому працює більша частина населення з прилеглих сіл. Саме там відвідує дитячі садки і школи частина сільських дітей. До міських лікарняних та лабораторних закладів прагнуть потрапити на прийом. Тож якщо питання про розмежування стане так гостро, не виключено, що міська влада просто відмовиться фінансувати низку обласних і міських закладів із розрахунку на те, що там приймають також приїжджих пацієнтів та відвідувачів.

Майбутня чорноострівська селищна громада із Хмельницького району готова стати центром для дев'яти нинішніх сільрад, до яких входять майже два десятки населених пунктів. Чому центром обрано Чорний Острів, зрозуміло. Його історія розпочалася ще у XIV столітті, і за багато віків містечко пережило чимало злетів і падінь. Був час, коли його населення вимерло від чуми. Але життя знову відродилося на попелищі. А потім ще й розцвіло пишним замком, палацом, костелом, парком, церквою. У місті, яке отримало Магдебурзьке право, з часом запрацювали поташний, пивоварний, цегляний, механічний, столярний заводи. Поблизу у Захарівцях виливали церковні дзвони...

А й справді, чим тобі не центр громади? Але все це лише історичний малюнок. Нині Чорний Острів — це зубожіле селище, в якому мешкає не більше тисячі чоловік.

І на всьому — відбиток бідності. Це не в образу тим, хто там мешкає. Селище не те що не хоче жити і працювати по-іншому, йому просто бракує грошей.

Нещодавно влада району та місцеві активісти запросили до Чорного Острова комісію депутатів обласної ради, щоб ті перейнялися долею місцевої ратуші — пам'ятки історії та культури першої половини XIX століття. Це справжня іронія долі, але ось такий вигляд **(на знімку)** має приміщення, котре символізує владу і місцеве самоврядування. Мало того, що все й так ледве трималося (і саме приміщення, і влада, що не має належного фінансового забезпечення), то минулого року сталася ще й пожежа.

Якщо пройтися вуличками селища, то можна побачити не одну будівлю, що перебуває у напівзруйнованому стані. Важко уявити, що вже найближчим часом у них зможуть розміститися заклади, без яких не обійтися об'єднаній територіальній громаді. І в те, що тут буде створено розвинену інфраструктуру.

Наразі депутати облради ламають голову: скільки ж виділити коштів на реконструкцію. Але не лише заради збереження пам'ятки, а ще й для того, щоб мали де розміститися місцеві органи влади. Хто і де шукатиме гроші завтра, коли більшість фінансових проблем ляже на плечі самої громади?

Голова правління громадської організації «Відродження Чорного Острова» Леонід Коваленко закликає шукати інвесторів, які були б зацікавлені не лише у реставрації пам'ятки, а й створенні музею: «Відбудова ратуші може стати початком відродження нашого легендарного селища, яке має всі підстави стати історико-культурним та туристичним центром Хмельниччини поряд із такими перлинами, як Кам'янець-Подільський, Меджибіж, Антоніни та Старокостянтинів». Та проблема в тім, що підстави є, а грошей немає. Чи до снаги їх заробити громаді?

А Кам'янка ні до кого не піде

Питання не риторичне. Значна частина тих керманичів із населених пунктів, що нині прагнуть відокремлення, роблять ставку на потенційні багатства у вигляді чи землі, чи природних ресурсів, чи історико-архітектурної спадщини. І добре, що такий потенціал є. Але це ще не означає, що його буде успішно реалізовано. Бо вже багато десятиліть поспіль цього не вдалося зробити.

Після того як обласна рада затвердила проект створення нових громад, у Кам'янці-Подільському розгорілися справжні баталії — на сесії міської ради сільські голови навколишніх сіл виступили проти об'єднання з містом.

А сільський голова Кам'янки повідомив: жителі вирішили взагалі ні з ким не об'єднуватися. Мовляв, за приєднання до міста проголосувало лише троє мешканців. А решта хоче, щоб села ніхто не чіпав. І вони ні до кого не підуть. Ось така самостійність.

Не хочуть приєднуватися до Кам'янця і селища Жовтневе, Зіньківці, Смотрич та Цибулівка.

У Слобідсько-Кульчієвецькій сільраді кажуть, що проти від'єднання від неї Жовтневого. Вже й дві тисячі підписів зібрано. Понад те, голова сільради повідомив: якщо до їхньої думки не дослухаються, то люди підуть страйкувати і перекриють дорогу. А депутати Кам'янець-Подільської районної ради готові звертатися аж до Президента і Голови Верховної Ради, щоб тільки ніхто не ділив і не з'єднував їхні села без волі людей.

Чим завершаться місцеві дискусії, поки що невідомо. Історія вже знала факти великих переселень народів. І того, як щезали назавжди цілі міста. І того, як на попелищах вони відроджувалися. За всього бажання сьогодні важко проводити паралелі з такими історичними явищами. Наміри добрі. Але масштаб у великого переселення районів все-таки не той. А головне: стимулу, котрий змусив би відродити славу і міць колишніх міст і містечок, на місцях поки що не відчули.

Ірина КОЗАК.
Хмельницька область.

Фото надане прес-службою обласної ради.

Перший крок до реальних змін

На сесії облради прийнято рішення про створення десяти об'єднаних територіальних громад і призначення там перших виборів депутатів і голів місцевих рад.

Така ухвала стала історичною. Адже йдеться про піонерів адміністративно-територіального реформування у регіоні. Оскільки за кожне нове об'єднання депутати голосували окремо в алфавітному порядку, то справді першою (із випередженням інших бодай на лічені хвилини) «народилася» Білоцерківська сільська об'єднана територіальна громада Великобагачанського району. Крім неї, утворено ще дві міських (Глобинська та Пирятинська), одна селищна (Шишацька) і шість сільських (Недогарківська, Омельницька, Піщанська, Покровсько-Багачанська, Пришибська, Червонозна'м'янська) об'єднаних громад. Кожна з них згуртувала довкола себе від двох до десяти місцевих рад.

До того ж на сесію облради виносилися проекти рішень стосовно 11 громад. Однак створення ще однієї — Семенівської селищної — депутати не підтримали. Каменем спотикання стало письмове звернення за підписом 40 мешканців села Веремїівка Семенівського району, котрі стверджували, нібито таке «об'єднавче» рішення суперечитиме справжній волі їхньої громади. Згадане звернення на сесії облради зачитав депутат від цього округу. При цьому його колеги та представники районної влади нагадували про те, що в одній лише Веремїівці живе майже тисяча мешканців, а загалом в об'єднаній громаді налічуватиметься понад вісім тисяч осіб.

Їхні повноважні представники неодноразово підтверджували свою згоду на об'єднання, підготували для цього всі необхідні документи. То чи може абсолютна меншість гальмувати реформаторські прагнення більшості? Тим паче за умов, коли згадане «вето» депутатів облради унеможливило не тільки формальне визнання цієї об'єднаної громади, а й вибори в ній уже на новій основі у жовтні цього року та відповідні фінансово-бюджетні преференції у найближчому майбутньому... За таких обставин голова ОДА Валерій Головко схильний бачити у такому демарші частини депутатів облради передвиборні маневри вчорашніх «регіоналів», які залишаються політичними опонентами нинішньої влади.

Водночас і посадовці ОДА, й експерти обласного офісу реформ визнають, що не всі новоутворені об'єднані громади відповідають критеріям, визначеним у затвердженій Кабінетом Міністрів методиці такого об'єднання. Частина з них іще не пройшла «сита» перевірок Кабміну. Тож, на думку експертів, задля того, щоб «нагорі», у столиці, їх визнали справді спроможними (а значить, придатними для прямих бюджетних стосунків із неабиякими додатковими фінансовими вливаннями) деяким громадам-«піонерам» реформування таки доведеться змінювати конфігурацію. Та головне те, що вони вже зробили перший крок до реальних змін. А значить, не запізнилися...

На згаданій позачерговій сесії облрада внесла також зміни до перспективного плану формування територіальних громад Полтавщини.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтава.

Хто і де шукатиме гроші завтра, коли більшість фінансових проблем ляже на плечі самої громади?

Олександр ГОЛОВКО: Реформи дуже потрібні, та не загнати б і так загнаних коней

З Олександром Головком довелося вже, вважай, по-новому розпізнайомитися у квітні поточного року. Ініціативна група запорізьких письменників, журналістів та діячів культури запропонувала Олександру Степановичу очолити оргкомітет з увічнення пам'яті Петра Ребра, і він відразу погодився. Свого часу в непрості 1990-ті О. Головко підставив плече відомому поетові та громадському діячеві. І хоч як важко було, а запорізьке свято «Веселої січі» гриміло тоді на всю Україну.

Як подолати нездоланну адміністративно–командну систему?

Якось розговорилися з Олександром Степановичем, і мова зайшла про місцеве самоврядування та нинішні проблеми адміністративно-територіальної реформи.

— Розумієте, — емоційно говорив тоді О. Головко, — мало не всі 24 роки української незалежності на розмови про місцеве самоврядування було витрачено енергії більше, ніж на старт балістичної ракети.

Через те я вітаю зусилля Голови Верховної Ради Володимира Гройсмана, який вісім років відпрацював міським головою Вінниці, добре знає всі проблеми місцевого самоврядування і тому намагається буквально відродити його на українських теренах. Хоча процес іде дуже важко.

— Одними із найкращих контролерів є депутати міськрад-сільрад. Хоча неодноразово доводилося чути нарікання, що існуюче всевладдя рад є фактично узаконеною формою корупції на місцях. За абсолютної безвідповідальності! Адже мало не всі напрямки що міського, що сільського життя закріплюються рішеннями міськради (сільради). І вийшло так, що не міський голова і навіть не партійні «боси» є головними в місті, а той, хто контролює «штампувальну машинку» у складі 50% плюс один голос від складу відповідної ради. І тоді ухвалюй що завгодно — прокурор же всіх депутатів не посадить...

— Почнемо з того, що рада має максимально широко представляти інтереси міської чи сільської громади. І що більше депутатів, то більше думок, вимог, пропозицій від жителів міста чи села. Які будуть виголошені не на кухні — за старою звичкою, а в сесійній залі. Тому ще раз наголошу: я запропонував би мати якнайбільше депутатів. Щоб кожен дбав не взагалі, а за інтереси конкретного кварталу, чи, максимум, кількох кварталів. І тоді він реально може забезпечити результат. Тобто і люди його знатимуть, і він міського голову та виконком буде смикати за рукави: робіть, ремонтуйте, фінансуйте і так далі...

А тепер до суті поставленого вами питання. Так, тут існує проблема, — погоджується Олександр Головко, — і законодавець, на мою думку, мав би подбати про її вирішення. Звичайно, «всевладдя рад», як ви його назвали, повинне бути обмеженим якимось чітким колом питань. Про що мова? На жаль — це реальність, що господарник, тобто фактично «директор» велетенського багатогалузевого підприємства, а саме таким є міський голова нашого мегаполіса, нині перш за все політик. Бо ж інакше його ніхто не обере... Так ось, на мій погляд, законодавець мав би передбачити певні моменти, аби подолати існуючі суперечності. І законодавчо закріпити постулат, що «каналізація партійності не має». Коли ми вже ставимо на чолі, умовно кажучи, «Запоріжсталі» політика, то він, як відповідальна людина, повинен мати право і обов'язок запросити на ключові посади в місті фахівців високого рівня. І «торг здесь неуместен»...

Тут варто зауважити, що ми вже «проїхали» ту «станцію», коли просто хороший хлопець приходив на посаду міського голови, і поряд із ним сиділи — чи то від партій, чи то від кланів — приємні у всіх відношеннях люди. Бо лише професіонали можуть впоратися із нинішньою ситуацією. Тобто люди, які люблять місто, знають його, бачать шляхи вирішення існуючих проблем і здатні їх долати. Це як на тих же заводах — гігантах індустрії. Там, де прийшов справді ефективний власник, то він і сьогодні на обладнанні, змонтованому в 1930 році, з технологіями ще подекуди 1898 року, потроху це все діло модернізує та забезпечує і кількість, і якість продукції XXI століття. Там же, де власник довірився друзям, кумові, свату чи брату, все давно зупинилося, завод ріжуть на металобрухт, а люди (тисячі людей!) втратили роботу.

Скажу більше! Я б взагалі ввів би законодавчу норму (двотуровість на виборах міського голови — це питання взагалі не дебатується), що кандидат на згадану посаду має представити команду, з якою він збирається розв'язувати проблеми міста. Якщо він справді збирається їх розв'язувати... Щодо депутатів, то на базовому рівні (місто, село), — тільки мажоритарна система виборів, або — у крайньому випадку — це відкриті списки. Власне, як і на рівні області — тільки пропорційна система, бо тут справді політика: і державна, і регіональна, і відносини центр-область, і проблеми державного будівництва тощо.

ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»:

Олександр Степанович Головко — віце-президент Запорізького обласного союзу промисловців, підприємців і роботодавців «Потенціал», колишній міський голова Запоріжжя (1992-2000 рр.), віцепрезидент та виконувач обов'язків президента Асоціації міст України.

Важлива справа поспіху не любить

Далі вже продовжили розмову на актуальну нині тему адміністративно-територіальної реформи.

— Як представник великого міста, який разом з колегами до мене і після мене десятиліттями безуспішно намагався привести межі Запоріжжя, так би мовити, в рамки здорового глузду, мав би аплодувати оприлюдненим проектам стоячи, — каже Олександр Головко. — Адже місту, згідно з новаціями, приріжуть землю.

Утім, територія України — це не лише міста — великі й малі, а містечка і села. Ось як бути їм? Як їх об'єднувати, як тут створювати агломерації тощо. На мій погляд, поки що варто забути існуючі карти поділу області на райони, а може, й суміжних територій вздовж адміністративних кордонів регіонів. Бо найголовніше питання: чи комфортно буде добиратися до «сільради» жителям підпорядкованих їй сіл? Чи вирішується проблема доступності якісної освіти та медичного обслуговування? Не менш важливим є питання економічної бази новоутворення. Тобто, чи воно здатне прогодувати себе? І якщо не збудувати, то хоча б утримувати спільну школу, лікарню, інші соціальні заклади, а також шкільні автобуси. І тут варто подивитися, чи є на території такі фермерські господарства або переробні підприємства, які забезпечать необхідний розвиток всієї території, і що важливо, дають їй перспективи на майбутнє. Бо у разі, коли «не вгадати» з цим питанням, через п'ять років доведеться малювати нову карту і закреслювати зниклі села...

Через те надзвичайно актуальна справа — без перебільшення державної ваги — не повинна робитися поспіхом. Економісти і статистика, думка місцевих громад і розрахунки авторитетних вчених, чіткий план дій на роки вперед і реалізація вже перших кроків, здатних показати: селу нарешті допомагають, а не вішають чергового каменя на шию. Коней тут гнати аж ніяк не можна, бо наслідки можуть бути дуже важкими. Людям, і особливо селянам, і сьогодні несолодко, а додаткові навантаження і непріємності можуть закінчитися сплеском соціального напруження з непередбачуваними наслідками.

— Олександре Степановичу, новоутвореним громадам обіцяють потужну бюджетну підтримку. Точніше, розширити податкову базу і залишити значно більше зібраних на території платежів, ніж сьогодні!

— Ключове слово тут: обіцяють, — вже без посмішки парирує О. Головко. — Бо якби й справді наміри були такими, то ніщо не заважає вже сьогодні залишити на місцях хоча б сорок відсотків податкових надходжень. І вже нині згадати про той базовий рівень, з якого ми почали, і потроху демонтувати чи то «вертикаль», чи то точніше — реанімовану адміністративно-командну систему. Звичайно, і час, і розвиток подій, і принциповість політично та соціально активних громадян внесуть свої корективи в ситуацію. Тому я дивлюся на майбутнє місцевого самоуправління з оптимізмом. У нього величезний потенціал. До того ж використання багатого світового досвіду в українських умовах дасть помітний поштовх у розвитку нашого суспільства і держави.

Вів бесіду Леонід **СОСНИЦЬКИЙ.**

Запоріжжя.

Фото Володимира **ШЕРЕМЕТА.**

Зміни не всіх влаштовують

Депутати Тернопільської обласної ради з третьої спроби зібралися на сесійне засідання. У порядку денному було понад 60 питань, втім, встигли внести лише зміни до бюджету області. Робота вкотре застопорилася під час розгляду основного питання — проекту перспективного плану формування територій громад.

Представлений обласною адміністрацією проект викликав і схвалення, і неприйняття. Вислухали і позиції представників громад, більшість з яких також закликали дати добро на реформи, але це не вплинуло на остаточне рішення депутатів: проект не набрав більшості голосів. «Зарубали» децентралізацію переважно обранці від ВО «Свобода». Народний депутат від цієї політичної сили Михайло Головко, який виступив на сесійному засіданні, вважає, що така позиція його однопартійців допоможе врятувати село від знищення. Тернопільщина разом із Закарпатською та Київською областями залишається єдиними, де так і не дали зелене світло адміністративно-територіальній реформі.

Людмила НАКОНЕЧНА.

Тернопільська область.

Процес не спинити

Одеська обласна рада на черговій сесії ухвалила рішення про створення семи об'єднаних територіальних громад і призначила у них перші місцеві вибори на 25 жовтня 2015 року. Населені пункти 38 рад об'єднали Балтська, Розквітянська, Червоноармійська, Маразліївська, Біляєвська, Красносільська і Великомихайлівська громади.

«Процес триває досить добре. І найголовніше — він відбувається добровільно. Географія розширилася і на Півночі, і на Півдні. Я дуже задоволений об'єднанням громад. Коли призначать глав райадміністрацій, процес піде значно швидше», — відзначив глава Одеської облради Михайло Шмушкович.

Держава, відповідно до законодавства, здійснюватиме фінансову підтримку добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст шляхом надання їм коштів у вигляді субвенцій на формування інфраструктури згідно з планом соціально-економічного розвитку такої територіальної громади.

Кирило ВОРОНКОВ.

Одеська область.

13 громад отримали зелене світло

Уже 13 громад отримали в Львівській обласній державній адміністрації висновок на відповідність Конституції та законам України щодо їх добровільного об'єднання. Про це йдеться у повідомленні Офісу реформ. Об'єдналися такі громади, як Заболотцівська (Бродівський район), Воле-Баранецька, Воютицька, Луківська, Вільшаницька, Бісковицька, Чуків'янська, Новокалиновська, Стрілковицька та Дублянська (Самбірський район), Гніздичівська (Жидачівський район), Міженецька (Старосамбірський район) та Грабовецька(Стрийський район).

Христина ГОРОБЕЦЬ.

Львівська область.

Експертизу витримали частина пропозицій

Рішення про створення восьми об'єднаних територіальних громад прийнято на позачерговій сесії Житомирської обласної ради, яка відбулася минулої п'ятниці. Перед цим, наприкінці травня, депутати затвердили перспективний план такої роботи.

Було запропоновано створити в області 59 об'єднаних громад. План пройшов експертизу в Києві. Там не з усім погодилися. Зі списку викреслили ті пропозиції, що не узгоджуються з Методикою формування спроможних територіальних громад, затвердженою Кабінетом Міністрів у квітні цього року. Тому запропоновано внести зміни. А на формування 37 об'єднаних громад області дано згоду. Вісім із них звернулися з поданнями, щоб облрада призначила в них місцеві вибори вже на нових засадах. Тобто, якщо все піде за планом, у восьми об'єднаних громадах 25 жовтня будуть обрані депутати та голови рад цих нових утворень.

Одна з громад, за створення яких проголосували на сесії, територіально повністю збігається з нинішнім Народицьким районом, який став малолюдним після аварії на ЧАЕС. У райцентрі та в ряді сіл, які формально належать до зони обов'язкового відселення, продовжують жити люди. Центри чотирьох створених територіальних громад — села. Про інтерес до розгляду питання децентралізації на сесії облради свідчить те, що в її роботі взяли участь народні депутати України Павло Дзюблик, Вадим Кривенко, Юрій Павленко, Борислав Розенблат.

Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.

Житомирська область.

Представлений обласною адміністрацією проект викликав і схвалення, і неприйняття

У Хоролі, що на Полтавщині, 37 місцевих жителів протягом одного дня добровільно здали кров для поранених учасників АТО. Донорами стали представники районної влади, підприємств, організацій, установ, а також медпрацівники, *повідомляє наш власкор Василь Неїжмак*

У Каневі завершилася всеукраїнська молодіжна акція «Великі українці». В заході взяли участь понад 300 лідерів патріотичних громадських організацій з усіх областей, *інформує наш власкор Ліна Лебеденко*

Світлі традиції — воїнам світла

Пам'ять земляків, котрі віддали життя за Україну, напередодні Дня незалежності вшановують мешканці Херсонщини.

У Горностаївському районі орден «За мужність» третього ступеня за вірність присязі урочисто вручили батькам та дружині стрільця 3-го полку спецпризначення Вадима Шешені, героїчно загиблого в бою під час захисту донецького аеропорту. Тяжко поранений спецпризначенець не залишив позицій, і продовжував відстрілюватися від ворога доти, доки не знепритомнів. Побратим виніс його з поля бою, але врятувати життя герою не вдалося.

Нова традиція вшанування пам'яті героїв народилася і в Генічеському районі області. Тут волонтери виготовили Державні прапори із написом «Воїнам світла» і встановили їх біля обелісків двом мешканцям сіл району, вбитих на східному фронті. Відтепер прапори оновлюватимуть регулярно. Волонтери вважають: відвідувачі місць останнього спочинку повинні знати, що тут є особливі поховання. А отже, і світла пам'ять про воїнів світла не згасне ніколи.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.

Завжди є час для людей

Після спеціальних курсів на Луганщину приїхало майже двадцять капеланів. У Києві священики пройшли курс занять з медицини й психології, вчилися спілкуванню з місцевими жителями й військовими.

За словами капелана УПЦ Київського патріархату протоієрея Олександра Подгорного, сьогодні налагоджено співробітництво між керівництвом батальйону «Луганськ-1», у якому він служить, і МВС. На його базі створено каплицю, у якій правлять щодня.

«У Новотошківському ми провели службу, на яку прийшло багато мешканців селища. Місцевий священик емігрував, і люди залишилися без пастиря. Тому я завжди знаходжу час, — розповів він.

Капелан також прокоментував випадки, коли священики з непідконтрольних територій брали участь у діяльності НЗФ: «Священик не має права брати в руки зброю, якщо він взяв у руки святу чашу й причащає людей».

Готові захищати Батьківщину

Батальйон «Айдар» готується до параду, який відбудеться на День незалежності. Про це повідомив офіцер батальйону Микола Греков. За його словами, «Айдар» сьогодні проходить бойове злагодження в Дніпропетровській області й уже через місяць повернеться на бойові позиції. «Ми повинні доукомплектувати особовий склад, техніку, озброєння. Зараз понад 200 бійців демобілізовані, їм на зміну прийшли нові бійці», — зазначив Греков. Він підкреслив, що бійці «Айдару» згодні з тим, що в зоні АТО мають воювати тільки ЗСУ. Командування «Айдару» зустрічалося з керівництвом Генштабу для обговорення подальших дій і висловило готовність виконувати будь-які завдання із захисту незалежності країни.

Створюються пункти для тимчасового перебування

У Сєвєродонецьку облаштовуються два додаткові пункти тимчасового перебування переселенців. Вони працюватимуть уже з початку жовтня. Тут створять усі умови для проживання людей, які переміщуватимуться зі сходу України до інших регіонів у разі загострення ситуації на фронті.

Один із пунктів, розташований на території 51-ї пожежно-рятувальної частини, зможе розмістити майже 150 людей. Нині там триває ремонт — міняють вікна, ведуть оздоблювальні роботи. Далі за планом — обладнання кухонь і душових.

Ще один пункт для переселенців створюється на полігоні 1-го пожежно-рятувального загону Сєвєродонецька. У шести наметах також зможуть розміститися до 150 осіб. Наразі тут будуються приміщення для медиків та їдальня.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

З Іспанії найнеобхідніше

Організація іспанських волонтерів «Армія SOS MURSIA» (на знімку)***, до складу якої увійшли наші співвітчизники, котрі проживають у регіоні Мурсія, надає бійцям АТО усе те необхідне, чого вони насамперед потребують. Створена вона була стихійно, на одному з антивоєнних мітингів у Мурсії, організованому місцевими українцями.***

Волонтери вже відправили на передову сотні ящиків із білизною, куртками, військовою формою, светрами, взуттям, медикаментами, цитрусовими. «Армія SOS MURSIA» започаткувала пошиття білих маскувальних костюмів, які розробили і виготовили власноруч. За зиму було відправлено 325 таких костюмів. Також вони не раз передавали допомогу Львівському військовому госпіталю і відправили на фронт чотири позашляховики.

Максим СОЛОНЕНКО.
Фото з сайту «Буг».

Після «демобілізації» вівчарка стала переселенкою

ЗАХИСНИКИ

Віталій Харитон зі Сможого, що на Львівщині, понад рік перебував на першій лінії оборони в зоні АТО. Захищав рубежі Щастя та воював у складі 3-го Львівського батальйону територіальної оборони при 24-й механізованій бригаді. Якось, у період затишшя, кілька військових Збройних Сил України навідалися з рейдом-перевіркою до селища Новоохтирка Новоайдарського району. В складі підрозділу був і Віталій.

Оглядаючи військові укріплення, будинки, подвір'я, хлопці спілкувалися з місцевими жителями. Надавали допомогу, ремонтували будівлі, ділилися продуктами, заспокоювали, розповідали про плани. Люди позитивно сприймали військових. Раптом в одному з дворів до них підійшла німецька вівчарка. Розумним поглядом пронизувала їх наскрізь. Віталій простягнув «гості» шматок хліба. Тварина обережно взяла окраєць, і, з'ївши його, подалася за хлопцем. Хоч як намагалися військові прогнати пса, їм це не вдавалося. Так і дійшов з Віталієм до самого бліндажа на позиціях.

Собака спокійно реагував на бійців, які відгадували його ім'я та гладили. А ввечері до окопів прийшла старенька жінка, яка відрекомендувалася тимчасовою господинею вівчарки. З'ясувалося, що її донька — місцевий ветлікар. Кілька тижнів тому чотирирічну Альфу привезли до неї з проханням приспати тварину. Лікар попрохала залишити собаку їй, бо рука не піднімалася вкоротити невинне життя. Порадилася з матір'ю, хоча добре знала, що старенька вже утримує з десяток покинутих псів. Рішення прийняли на користь Альфи.

Того вечора жінка все ж умовила собаку піти з нею додому. Хлопці лягли відпочивати. На щастя, обстрілів уночі не було. Тож, зморені, геть забулися уві сні. На ранок Віталій прокинувся від чийогось теплого дотику. Розплющив очі й побачив, що його руку лиже Альфа. Це була приємна несподіванка.

Відтоді вівчарка лишилася з бійцями й додому вже не повернулася. Вона стала улюбленицею та справжнім другом для воїнів. За її поведінкою можна було спрогнозувати майбутні обстріли. Три місяці Альфа «воювала» разом із Віталієм. А коли боєць демобілізувався, то повернувся до рідного села разом із своєю вихованкою.

А якось з Луганщини на адресу Раїси Василівни, матері Віталія Харитона, прийшов лист: *«Здравствуйте, уважаемая Раиса Васильевна. Я не могла не написать вам это письмо. Разное бывало на моем пути. Но не встречала я такого доброго, отзывчивого и душевного человека, как ваш сын Виталик. Познакомилась я с ним благодаря собаке. В один прекрасный день она от меня сбежала к вашему сыну. Это был ее выбор. Она его искренне полюбила. Уверена, животное в тысячу раз лучше чувствует хороших людей. Гордитесь и радуйтесь, что вы имеете такого сына. Много ребят служат у нас из Львовской и других областей Западной Украины. Они не только поддерживают порядок, помогают, но и понимают стариков, делятся с ними ласковыми, добрыми словами и делами. Они чтят Бога и живут по его Заповедям. Если бы все были такие, мир на Земле восторжествовал бы. Да благословит вас Господь! Берегите и любите своего драгоценного ребенка и, конечно же, мою собаку, и пусть она станет для него самым верным хранителем».*

Що ще додати? Душа тішиться і сльози перехоплюють подих від таких слів. Хай будуть благословенні ті, хто здатен на благородні вчинки. Нехай їх Бог береже!

Записала Тетяна ЗІНКЕВИЧ.

На знімку: Віталій із Альфою.
Фото з архіву Віталія ХАРИТОНА.

Російський солдате, кидай рушницю, йди додому!

«Третя всесвітня війна буде вже не для покаяння, а для винищування», «європейські народи завжди заздрили Росії й намагалися зробити їй зло», «хто проти союзу з Росією — навіть якщо вони вважають себе віруючими — стають служителями диявола», «гнати жидівську погань», «... потрібно молитися, щоб Бог їм послав скорботи»... Такими «пророцтвами» і порадами в буклетиках великих «спецстарців» ще 15 років тому почали зомбувати православних у храмах колишніх соцкраїн. І України в тому числі. Зрозуміло, що Господня «мудрість» писалася в кремлі навіть не фарисеями, а антихристами й поширювалася товаришем гундяєвим. Не зрозуміло одне: як більшість росіян — віруючих — на очах у всього світу перетворюється на азартних шизофреніків, зграю вовків, що ненавидять життя, що радіють чужому горю й смертям безневинних, убитих російськими найманцями, українців, гусячим сафарі у своїх містах... І, мабуть, для всієї Росії настав час згадати головну істину: Господь учив миру й любові до ближнього. Щоб, можливо, у наступного покоління з'явилася можливість дякувати Богу за те, що він, як писав Іван Кронштадтський, росіянин. А скоро «буде шторм. І російський корабель буде розбито». І це вже справжні пророцтва оптинських старців.

Римма ПОЛЯК (Москва, головний редактор «Вестника Civitas»):

— У 1970 році я з батьками їздила на море, у Гурзуф. Мені було майже шість років, і в пам'яті залишилося багато чого від тієї поїздки. У тому числі й відповідь батька на моє питання: «Чому Крим український?» Тато тоді мені сказав, що Хрущов був самодуром і з панського плеча подарував Крим Україні. Так я це й запам'ятала, і довгі роки мені вистачало цього пояснення. Але в 2014 році, коли Крим на «референдумі» під «охороною» «ввічливих зелених чоловічків» з автоматами Калашникова вирішив «повернутися в Росію», і в результаті був відрізаний від води, електрики, доріг, продовольства, які отримував з материка, стало раптом очевидно, що сам по собі, без материкової частини, півострів Крим нежиттєздатний, а материкова частина і є Україна.

І тоді старе пояснення батька перестало мене задовольняти, і я стала шукати достовірну інформацію про те, як і чому Крим був переданий під юрисдикцію України. І з'ясувала, що передача Криму відбувалася не наскоком, а обговорювалася в партійному керівництві СРСР із 1953 року, і рішення це було колегіальне, тим паче що Хрущов у цей період ще не мав усієї повноти влади.

Але звідки ж пішов міф про «самодура Хрущова», «який подарував» Крим Україні? Думаю, річ у тім, що Хрущова змістили в результаті «державного перевороту», і тому в брежнєвські роки його намагалися показати у фальшивому світлі, його заслуги замовчувалися, невдачі перебільшувалися, про нього складали й вкидали в народ анекдотичні історії, у яких він виглядав, м'яко кажучи, дурнем. Адже що здебільшого пам'ятали про Хрущова у 80-ті роки? Не XX з'їзд і розвінчання культу особистості Сталіна, а кукурудзу, «кузькину мать», черевик, яким він нібито стукав по трибуні ООН. У цьому ж ряду стояв і Крим.

А міфи дуже живучі. І тепер, незважаючи на Інтернет і доступність інформації, більшість росіян продовжує повторювати стару байку про Хрущова, який з п'яних очей подарував Крим хтозна кому.

Менталітет нинішніх кримчан багато в чому визначається подіями середини минулого століття. Під час Другої світової війни з 1941 по 1944 роки з багатонаціонального Криму було депортовано більшу частину населення півострова. А на їхні землі з 1944-го стали переселяти колгоспників з Росії. І це був свого роду добір, не всі прижималися, частина переселенців повернулася назад, не кожний може оселитися в чужому будинку, з якого вигнали хазяїв, і жити там, користуватися чужим начинням, чужими речами, це ж те саме, що і мародерство. Для цього треба мати особливу вдачу, схильність до халяви.

На цю пристрасть до халяви й піймав Путін кримчан, попередньо промивши їм мізки. Як будь-який вдалий «експромт», анексія Криму готувалася задовго до її здійснення. Коли шукала факти, я натрапила на вкрай цікаву інформацію про це. Ще в 2011 році відомий суспільний діяч кримського народу, тодішній голова Меджлісу Мустафа Джемілєв в інтерв'ю газеті «День» заявив: «Ми в Меджлісі маємо оперативну інформацію, яку я можу зачитати. Це оперативні дані станом на травень 2011 року. У них говориться, що у ФСБ розроблено проект дестабілізації ситуації в Криму... це буде комплексна інформаційна кампанія, на фінансування якої виділяється окремий цільовий бюджет».

Тепер ми знаємо, що все, про що попереджав Мустафа Джемілєв, здійснилося.

Безплатний сир буває тільки в мишоловці. У неї й загнали себе кримські любителі халяви. А разом із собою потягли й усіх тих, хто не бажав із проблемної, з інфляцією, з боргами, з корупційними чиновниками, але вільної духом України опинитися в тоталітарній, заляканій репресіями до німоти, обманутої, обідраної до нитки злодіями-чиновниками Росії.

Марина СЕРЕБРЯНСЬКА (Подольськ, Московська область, менеджер з продажів):

— Я дивилася в режимі он-лайн трансляцію захоплення російським флотом українських кораблів у Криму. Я пам'ятаю, з якою мужністю й завзятістю українці намагалися вийти з оточення. Я ніколи не пробачу російським військовим їхньої садистської потреби в приниженні солдатів братської країни. Після того, що відбулося, я зрозуміла, що українці — справжні герої, а в російських офіцерів немає честі. Тепер мені із цим жити. У російських класиків докладно описані різні війни й різні ситуації. Російський офіцер завжди був взірцем честі. «Честь имею» — було не порожнім звуком ще 100 років тому. Тепер усе інакше: нескінченні війни породили садизм у душах населення країни, що виникла на місці Російської Імперії. Люди цієї країни їдуть убивати в братню країну, тому що в них є потреба вбивати, а населення, що залишилося вдома, возвеличує їх як героїв. Подумати тільки: убивць вважають героями. Не визволителів своєї країни (тому що в нашої країни ніхто нічого не захопив), не миротворців (тому що такої місії їм ніхто не давав), а звичайних джентльменів кривавої удачі або звичайних побутових садистів, що реалізують свої плебейські вбогі й жорстокі інстинкти. І назву корабля «Гетьман Сагайдачний» я пам'ятатиму все життя і онукам про нього розповім.

Олена МЕРКЕЛЬ (Сочі, журналіст):

— Я ношу вишиванки. У мене їх дві — одну привезла подруга з Одеси, іншу надіслала дочка з Москви (так, у Москві продаються вишиванки!). Я ношу чарівні теракотові прикраси ручної роботи, зроблені чудесною дівчиною з маленького українського містечка. З дитинства зі мною вірші Лермонтова, присвячені Щербатовій — «... на блеск утомительный бала цветущие степи Украйны она променяла». Я дуже люблю голос Вадима Дубовського — американського далекобійника. Я шанувальниця творчості Вакарчука. А коли сиджу вдома сама й мені нудно — співаю на весь голос «Ніч яка місячна...» Усе це невеликі штрихи, але із цих дрібниць складається любов. Любов до України, закладена ще в дитинстві, у маленькому будиночку бабусі Марії Іванівни, учительки української мови й літератури. Ох, цей будиночок на околиці Донецька, ох, ця бабуся! Вона була мені скоріше подругою — ми разом варили варення з вишень, ліпили вареники з ними ж, годували курчат і навіть гнали самогоночку (ночами, щоб сусіди не донесли). Потім уже й дочка моя приїжджала рвати черешню й абрикоси, виховувати цуценят у дворі й збирати пелюстки троянд... Тому, звичайно, поняття «любов до України» досить умовне — ну як можна любити частину себе? Адже не любляють окремо ногу або руку. Тим сильніше вдаряє те, що відбулося. Коли розпався Союз — не було відчуття трагедії, сімейні зв'язки не рвалися, ніхто не зводив рахунків з минулим. Прийняли як належне, жили по-різному, звичайно — але ворогами не були. Ворогами нас зробив окаянний путінізм, диявол, що обкопався в Кремлі, і його гаряча підтримка донецькими колабораціоністами. І, зрозуміло, російське ТБ, що остаточно перетворило людей на зомбі. Мій рідний чоловік сказав: «А давай переїдемо в Крим, він же тепер НАШ!» Моя давня вірна подруга говорила більше року на тему укрофашистів і «проклятих бандерівців». Попутники в поїзді, випадкові співрозмовники, сусіди — умить зібралися воювати й убивати в ім'я Путіна... У квітні 2014-го я висадила квіти на балконі — жовті чорнобривці й блакитні петунії. А у вікні сусіднього будинку напис — «Save Donbass People!» А мої тітки в Донецьку кричали: «Путін, уведи війська!» І варили борщі, і смажили котлети для «ополченців». Чесно — навіть не телефоную їм. Боюся за них і за себе. Боюся, що не втримаюся... Не хочу вкотре аналізувати злочини кремлівських діячів, багато вже сказано, розумному і цього досить. Після вбивства Нємцова ми з дочкою приєдналися до ходи і зустріли там друга, молодого гарного хлопця — він відстояв майже весь Майдан — не з початку, але до кінця. І він розповідав нам, що чистіше, вище й чесніше часу в його житті не було. І от це для мене найважливіше. Тепер моя любов до України пов'язана не тільки з минулим, з теплими хвилинами дитинства, з піснями й пейзажами. Україна повернула нам віру в людей. Майдан, героїчний Майдан, показав, що кремлівський цинізм, заснований на культі скажених, незароблених грошей і нескінченної неправди — і мідного гроша не вартий. Честь, гідність, братерство перестали бути просто словами, вони стали реальними, справжніми! Люди, українці виявилися живими людьми. Ми продовжуємо вірити у вас, любі мої українці. Просто тому, що ви куди людяніші і розумніші за росіян — адже не спало ж вам на думку спалювати російські продукти! У мене багато друзів з різних куточків України — Одеса, Харків, Львів, Маріуполь, Луганськ... Ох, які це все прекрасні, добрі й розумні люди, які заслуговують на спокійне, багате й гідне життя. Сподіваюся, упевнена, тримаю кулаки — усе буде так, як вони захочуть! Тримайтеся, дорогі.

Антивоєнні пікети біля пам'ятника маршалу Жукову в Москві.

Підготувала Наталя ЯРЕМЕНКО.
Фото з архіву Сергія СОЛОМОНА.

ВІЛЬНИЙ МІКРОФОН

Гріш ціна домовленостям

Скільки вже говорилося про те, що будь-яка угода з Росією не варта паперу, на якому вона написана, а ми продовжуємо у щось вірити! Ще 1919-го акцією, названою «хрестовим походом по хліб», Росія продемонструвала своє ставлення до «молодшого брата», відрядивши тисячі робітників із Москви й Петрограда, що силою відбирали зерно — майже так само, як це до того робили німці. Багато століть росіяни вели загарбницькі війни, захопивши величезні території земної кулі. А дати ради й досі не можуть та і не хочуть.

Незавидна доля, що спіткала Абхазію, невизнану Придністровську Молдавську республіку, напевно, чекає й на Донеччину та Луганщину, якщо не перестанемо слухати обіцянки брехливих «братів» та їхніх поплічників щодо дотримання Мінських домовленостей та не дамо достойної відсічі усім, хто втратив спокій, захопившись ідеями федералізації, сепаратизму та «русского мира».

Геннадій ГЛЄБІН.
Коростень Житомирської області.

Як ми стали ворогами?

Я українка. Мій чоловік — росіянин. Серед моїх і його родичів є українці й росіяни, а діти — плід змішаних шлюбів. Хто вони тепер? Як мені, українці, жити в країні, в якій ми всі, раптово, стали ворогами? Як так сталося, що ми, які працювали на благо України і свого краю, стали чужими?

Наші батьки й діди воювали і гинули на фронтах у війні з фашистами, а потім піднімали з руїн міста, заводи, електростанції, на своєму горбі тягали плуги, вирощували врожай у післявоєнні роки. І всі вони — українці, росіяни, білоруси, євреї — захищали нас, не народжених ще, спочатку від загрози бути розстріляними, повішеними, замученими у ворожих катівнях, потім — від голодної смерті!

От і думаю — невже вони не шкодували своїх життів заради того, щоб ми — їх недостойні онуки — відвернулися сьогодні один від одного і стали заклятими ворогами!

Євдокія ПЕТРОВСЬКА.
Запоріжжя.

Не Монте-Карло...

До віце-прем'єр-міністра Російської Федерації Дмитра Рогозіна звернулася група російських бізнесменів зі скаргами на «гнилу» і «вошиву», як її називають російські пропагандисти, Європу. Виявляється, відколи реально почали діяти санкції Євросоюзу проти Росії, пов'язані з війною на Донбасі, візу у ці країни одержати стало вельми складно. А для багатьох російських «товстих котів» шенген-віза стала недоступною розкішшю. І тепер російським мультимільйонерам замість відпочинку на Лазуровому узбережжі Середземного моря засвітила реальна перспектива вакацій у Сочі з цілими полчищами тарганів у готельних номерах.

Отож, російський віце-прем'єр, вислухавши скарги багатеньких росіян, видав такий глибокодумний «перл», що здатен посоромити «ницість» афоризмів всіх китайських мудреців: «Танкам візи не потрібні».

Бізнесмени, чухаючи потилиці, пішли з високого кремлівського кабінету. З їхніми грошима танк купити, звичайно, не проблема, але ж на них далі Горлівки не заїдеш. А це розгромлене та розграбоване місто Донбасу дуже не схоже на миле серцю російських скоробагатьків Монте-Карло...

Ото дають!

Викрита нещодавно в Росії афера за своєю гучністю здатна поставити на вуха цілий світ! Бо в Новосибірську два заступники директора нафтобази примудрилися вкрасти 14 млн. тонн солярки на цілий мільярд! Ця крадіжка залишила без палива все арктичне військове угруповання Росії! І тепер норвезькі білі ведмеді можуть і не дочекатися «визволителів» з триколором.

Щоправда, напрошується припущення, що насправді ця солярка згоріла в танках та БТРах на нашому Донбасі. А ці двоє просто стали черговими російськими цапами-відбувайлами.

Ярослав БОРСУК.
Підгайці Тернопільської області.

Народження нового Донбасу

— Ось він, самий передок, — знайомить після прибуття на місце офіцер штабу АТО. — Далі лише сепаратисти.

Під ногами — насипи землі від свіжовиритих окопів упереміж з відстріляними гільзами. Поруч — ящики з боєкомплектом та іншим військовим майном. Ну, а попереду по фронту, за кількасот метрів, околиця окупованої Горлівки. Поверх терикона закинутої шахти видніється спостережний пункт терористів. З території самої шахти нерідко пострілюють.

За обстрілом обстріл

Йдучи стежкою, звертаю увагу на відносно свіжу воронку від мінометного вибуху.

— Напередодні на позиції прилетіло чотири «подарунки» з 82-міліметрового міномета. Це один з них, — пояснює походження воронки командир опорного пункту, 33-річний лейтенант. — Переважно діставалося сусідам, вони одержали привіти з Горлівки від 120-міліметрових мінометів, працювали там з околиці міста «САУ», і навіть, підійшовши ближче, стріляв з «зеленки» сепарський Т-64.

Військові можуть відкривати вогонь лише у відповідь. І тільки з тих видів зброї, які дозволені Мінськими домовленостями. Тобто калібром до 100 міліметрів. Більших калібрів у них просто немає. А у сепарів є...

— На карті можу показати їхні позиції, де стоять 120-міліметрові міномети, — розповідає офіцер. — Раз, два — які вони кажуть, що нібито вже відвели. Танки — три, один з них саме вчора стріляв.

— Що взагалі було напередодні, розкажете?

— Вночі, починаючи з 10-ї години вечора, відбувався обстріл позицій ЗСУ з північно-східної частини Горлівки. Спочатку сепаратисти вели вогонь зі стрілецької зброї, потім підключили АГС і 82-міліметрові міномети. Також працювали по нас танк і 120-міліметрові міномети. Переважно обстрілюють до двох ночі, потім усе затихає. І так щодоби.

— Чи є в підрозділі втрати?

— За період нашої дислокації на цьому опорному пункті кілька осіб отримали поранення. Деяких з них було поранено важко. «Двохсотих» немає, лише поранені.

Бойовики, за словами українських воїнів, діють підло, нічим не гребуючи. Встановлюють бойову техніку просто в мікрорайонах, прикриваючись мирними мешканцями. Артсистеми терористів працюють за лічені метри від будинків, де живуть люди.

— Таке раніше ми бачили в Попасній, — каже командир опорного пункту. — Центр міста, скупчення людей, а за декілька метрів від банківської установи стоять сепарські самохідки і стріляють...

— Як реагують ЗСУ на обстріли, наприклад, з житлових кварталів?

— Якщо обстріл ведеться з позицій, поряд з якою житлові об'єкти чи скупчення людей, — нам надходить команда: «Спостерігайте». Все! Навіть якщо там танки пересуваються.

— А як ставитеся до заяв із сепаратистських джерел, що нібито ЗСУ обстрілюють мирних мешканців?

— У них політика така, от і все.

— Хто це робить?

— Розказую, як здійснюється провокація. На якомусь взводному опорному пункті сидить сепаратист і починає зрідка пострілювати у наш бік зі стрілецької зброї. Кулемет декілька черг дає, з автомата постріляє. Звичайно, це нам усе набридає. Вони не доповідають своїм, що починають стріляти, тому що ми їхні радіопереговори слухаємо. Потім, коли ми вже починаємо відповідати, вони одразу істерично кричать по рації: «По нас стріляють «укропи». Дозвольте». І починається вже гра на публіку. Дуже часто я це чую по рації, та й на місцевості спостерігаю. Перед очима щодня це стоїть. А потім, щойно ми починаємо давати відповідь, приміром, зі СПГ-9 (тому що як їх ще викурити, коли важкий кулемет працює по нас), вони відразу підключають свої міномети. Танк виїжджає, починає стріляти. Так було й минулої вночі. Стояли на цьому місці, спостерігали. Була година 11-та вечора. Виїхав «Т-64», став у зеленці. І так раптово відправляє по нас одразу три снаряди. Перший снаряд у деревах вибухнув. Другий трохи далі, третій з перельотом пішов і впав десь позаду. І бачимо, як фури заходять на їхні позиції. Ви ж розумієте, що там, за лінією фронту, уже не мирне місто, а справжній укріпрайон, організований за всіма правилами воєнного часу. З 8-ї години вечора і до 6-ї ранку у них комендантська година. О 10-ій годині вечора до їхніх позицій фури під'їжджають — підвозять їм боєкомплекти, продукти для блокпостів, яких у них дуже багато. Ми все це бачимо, можемо їх дістати, але нам надходить команда: «Спостерігайте»...

А на війні, як на війні...

Під час розмови хлопці пропонують переконатися на власні очі, що жодного важкого озброєння, яким звикли лякати місцевих мешканців сепаратисти, на позиціях ЗСУ немає. Стрілецька зброя, кулемети — от і весь, так би мовити, арсенал.

Одразу звертаємо увагу на своєрідний збройовий раритет — кулемет «Максим» зразка 1910 року, модернізований у 1941 році. Цей «агрегат» — 1944 року випуску — було знято з консервації з початком проведення АТО й доправлено сюди.

— Якщо хтось вважає, що це застаріла й нікому не потрібна зброя, то пропоную порівняти його характеристики із сучасним автоматом АКМ, — каже сержант, який займав вогневу позицію. — На прицільній планці мого автомата стоїть «десятка» — дальність 1000 метрів. А на аналогічній планці кулемета «Максим» *(на знімку)* — 2700 метрів. Що досить-таки непогано навіть для сучасної стрілецької зброї. Знаєте, старенький скрипить-поскрипує, але все-таки свою роботу знає. Про цей кулемет можна сказати те саме. Така собі машинка «Зінгер»...

— Є в нас ще один раритет, — каже його товариш Сергій з позивним «Одеса». — Це знаменита трилінійка — мосінська гвинтівка зразка 1938 року. Вас дивує, а ми цим воюємо. І, до речі, безвідмовна річ. Вона, по суті, як снайперська. Єдина різниця: на снайперську гвинтівку встановлюється оптичний приціл, а тут його немає.

Одесит Сергій — особистість теж унікальна. Спеціально для нього друзі з рідного міста привезли жовто-червоно-білий прапор міста-героя з якорем посередині, і тепер цей стяг майорить на позиціях поруч із прапором України, щоразу спантеличуючи сепарів: що за дивовижна країна ще надіслала на Донбас своїх солдатів?..

У цивільному житті Сергій працював будівельником. Йому 35 років. Удома залишилися сім'я, двоє дітей.

На фронт Сергій пішов добровольцем рік тому. «Тому що в Одесі починалося все, як у Донецьку, Луганську, — пояснює, — і я сказав: не хочу, щоб таке було в нашому місті. І прийшов у військкомат».

Солдати, які несуть службу на опорному пункті, переважно добровольці із сусідніх, по суті, з Донеччиною регіонів. Кривий Ріг, Запоріжжя, Херсон... Майже всі розмовляють російською.

43-річний стрілець Роман, позивний «Рамзес», родом із Дніпропетровська. На службі 12-й місяць.

— До війни ким були?

— Ким я тільки не був! І адміністратором у кінотеатрі, і постачальником, і бухгалтером.

— Батьки телефонують, хвилюються?

— А-а! По кілька разів на день. Особливо після того, як по телевізору показують репортажі з передової і починають розповідати, що тут взагалі страшне робиться. Телефон потім червоний.

— Як вважаєте, чому, будучи фактично сусідами з мешканцями окупованого Донбасу, ви і ваші товариші не просто ставитеся по-іншому до цієї війни, а й вирушили воювати самі, часто добровольцями?

— А все дуже просто. У нас справді переважно дніпропетровські, криворізькі, херсонські хлопці, та і з інших регіонів є. І всіх їх об'єднує одне: вони не хочуть, щоб таке почалося і на їхній землі. У нас у батальйоні були хлопці з Горлівки. Був з Горлівки хлопчина, який до війни працював учителем. Він дуже сильний у комп'ютерах, і його перевели до штабу.

— Чи правда, що за лінією фронту стоять кадрові російські військові?

— Вони скрізь. І це ні для кого не секрет. Ми до цього були в Попасній, у Золотому. Там стояли і чеченці, і козаки, і дагестанці. Це ми не те що знаємо, ми їх бачили.

— Не страшно на війні хлопцям? — питаю ротного.

— Ну, а які ми? Ми ж звичайні! Хоча теж, приїжджаєш у відпустку, люди кажуть: от погляд змінився, став інший. Але який буде погляд, якщо по вас стріляють. Втрати бойові є. Які ще будуть погляди? Звичайно, будуть такі специфічні погляди.

Замість холодильника земляний окоп

40-річний Руслан ***(на знімку внизу)*** у цивільному житті був будівельником, на службі став кухарем. Але основна його посада — гранатометник на АГС. Штатного армійського кухаря в підрозділі немає, і солдати погодилися готувати самі, щоб, як кажуть, їжа була, як вдома.

У «зеленці», між деревами, димить пічка-«буржуйка», у термоси розкладено їжу. На обід цього дня гороховий суп з тушонкою, каша і компот.

— А що ви зазвичай готуєте? — запитую.

— Те, що хлопці просять. Картоплю, макарони, гречку, супи, борщі. Продовольства в батальйоні вистачає. Тушонка, згущенка, картопля, сало, хліб — ці та інші продукти стабільно надходять на похідну кухню зі складу.

Підтримують воїнів і волонтери. Швидкопсувні продукти зберігаються в «холодильнику». Це — вириний у землі окоп, де завжди, навіть у літню спеку, зберігається низька температура.

— Дозвілля як проводите?

— Яке на війні дозвілля? З'являється вільна хвилинка — зброю треба чистити. Укриття обкопувати. Колоди тягаємо. На турнікеті займаємося. Деякі хлопці бігають крос.

Ми побували в одному із бліндажів — командир запросив заглянути до нього «на вогник». Бліндаж збудував власноруч. Уся обстановка: зарядний пристрій для рації, тактичний планшет (волонтерський подарунок), бронежилет, боєприпаси. Невелика пічка в кутку. Надворі літня спека, а в бліндажі прохолодно й навіть вогко, як у льосі. Тому часом господар протоплює «приміщення». Бліндаж збудовано з дотриманням усіх технологій. Є віддушини. Але оскільки споруда лише в один накат, вона може витримати максимум пряме влучення міни калібру 82 міліметри. Усе решта — а раптом: а раптом пощастить...

Олександр Захарченко допомагає воїнам

— Здрастуйте, давно не бачилися. І тут нас не забули — солдати тепло, як із давніми знайомими, обнімаються з волонтерами із сусіднього Дзержинська. Колись підмога надходила до них на колишні позиції, коли стояли в Зайцевому й Курдюмівці. Тепер волонтери допомагають облаштуватися й на новому місці.

— Волонтер Олександр Захарченко ***(на знімку вгорі)***, — представляється чоловік середніх років, усміхаючись. — Тільки не той, що там, а той, що тут. ВО «Свобода». Активіст із Дзержинська. От, допомагаємо хлопцям помаленьку.

— А що привозите зазвичай?

— Та все, що просять. Їжу возимо. Скоби для бліндажів, металовироби. «Буржуйки» з осені робили. Багато чого. Почινали з технічної допомоги, возили одяг, матраци, спальники. Потім уже стали продовольство возити. Уся Україна їм допомагає. Нині товари надходять з Києва, Вінниччини, Кіровограда, Одеси. Сьогодні привіз воду й скоби. Це все місцевого виробництва. Виготовили вже понад 600 тисяч скоб різної величини — вони слугують для будівництва бліндажів, зміцнення окопів. Технікою іноді допомагаємо.

— Чого найбільше потребують військовослужбовці?

— Моральної підтримки від нас усіх. Тому що головне, що їм треба, — це усвідомлювати, що біля них українські люди, які дуже люблять Україну.

— Ви вважаєте, що місцева цивільна влада недопрацьовує у цьому напрямі?

— Так, я вважаю, що так. Найзвичайнісінькі речі — організувати в місті прання чи лазню для хлопців, — це все забезпечується окремими людьми, окремими підприємцями, бізнесменами. Але місцева влада з міським головою, що просидів під регіоналами 17 років, майже нічого в цьому напрямі не робляло.

— Але активісти можуть порушити питання: чи потрібна така місцева влада, та ще в прифронтовому місті? Підтримка військових сьогодні є обов'язком кожної свідомої людини.

— Знаєте, ситуація поступово, але змінюється. Нещодавно ми зверталися до нового очільника області Жебрівського, і на його рівні підтримка є. Скажу вам, Донбас сьогодні вже не той, що був рік чи два тому. Народжується новий, український Донбас, з новими людьми. І наші українські бійці, — волонтер показує у бік позицій, — цьому запорука.

Владислав ЛЕОШКО.
Донецька область.
Із зони АТО.
Фото автора.

«Хочу забути мову злоби»,
або Охрипла душа горлівського музиканта

Бард-фестиваль пам'яті Володимира Висоцького «Охрипла душа», який раніше проходив у Горлівці, цього року перебрався до Києва.

У Маріїнському парку культури та відпочинку звучали пісні та вірші відомого барда у виконанні горлівських і київських музикантів. Формат пісні, за словами організатора Ігоря Романа, був 1+1, одна пісня Висоцького, одна пісня виконавця.

Сам організатор Ігор Роман — горлівчанин, засновник і директор музично-спортивного клубу «Нова Січ» мешкає в Києві. Переїхав до столиці після полону і жорстоких знущань російських найманців. Тут він продовжує займатися творчістю, крім того, бере активну участь у багатьох благодійних концертах для допомоги воїнам АТО і переселенцям.

А в Маріїнському парку «Охрипла душа» зібрала аншлаг. Під вірші поетеси та сценариста родом з Горлівки Тетяни Малахової, котра працює в Києві, автора відомого вірша «Здравствуй мальчик за серым щитом, выполняющий мерзкий приказ», ті, хто зібрався, і зовсім розридалися.

Після виступу Ігор розповів, як йому живеться далеко від рідного міста. До речі, спілкується горлівчанин винятково українською мовою. «Хочу забути мову злоби, мову людей, які знущалися з мене і сотень моїх земляків» — аргументує свій вибір на користь рідної мови.

— 10 травня минулого року я потрапив у полон. Припускаю, що за доносом мого колишнього працівника, з яким не раз сперечалися із приводу української приналежності, мови, якою мають розмовляти жителі Донбасу. Тоді, ще в мирний час, я здивовано слухав оди дідусеві Леніну і не розумів, чому молода людина у захваті від пережитків кривавого минулого. Він теж прислухався до моєї української точки зору, але досить своєрідно, — розповідає горлівчанин свою історію зустрічі з «руським міром».

На святкуванні Дня Перемоги торік Ігор разом зі своїми співробітниками займався озвученням концерту на прохання міського голови Євгенія Клепа. Цього самого дня у юрбі він побачив і колишнього працівника, який в останні кілька років працював у Росії, а напередодні «руської весни» з'явився в місті. Очевидно, він і став навідником-донощиком.

Хоча, як зізнається Ігор, він ніколи і не приховував своєї величезної та щирої любові до України й української мови. Тому донощиків могло бути кілька. Як скаже

Ігор Роман під час виступу в Маріїнському парку (в центрі).

під час катування один російський військовий, на нього надходило від різних людей 15 доносів!

Добу в будинку виконкому Романа били. Періодично заходили різні люди, чемно читали настанови про любов до російського народу, докоряли за точку зору стосовно України, били й ішли.

Увесь цей час на голові був кульок, що періодично сповзав до рівня шиї і тоді практично не було чим дихати. Поправити його теж не було можливості, руки зв'язали позаду чимось, що завдавало нестерпного болю при кожній спробі поворухнутися. Цей наручник упинався в шкіру, передавлював вени, і руки розпухали.

— Потім у кабінет, де я валявся, привели якогось чоловіка і сказали, тренуйся на ньому, — згадує Ігор.

Зараз він уже може відновлювати страшні події в пам'яті з усмішкою. А тоді він, повністю нерухомий і безпомічний, читав молитви і дуже побоювався за свою родину, над якою обіцяли жорстоко поглумитися.

— Отож, той чоловік, який повинен був на мені тренуватися, ласкаво зі мною розмовляв. Просив зізнатися у всьому і навіть, коли я задихався від кулька на голові, поправляв мені, відкриваючи доступ до повітря.

Роман уже готувався до найгіршого. Адже напередодні вбили Володимира Рибака, гадав, настала і його черга. Але вже зв'язаним розмірковував, що Рибак подвиг здійснив. Захистив прапор ціною життя, «а я ж ніяких вчинків не робив». Він просто не приховував своєї позиції.

Ігор Роман взагалі схильний вважати, що йому щастило від самого початку арешту. Спочатку бойовики хотіли замотати йому голову скотчем, почали перекрикуватися між собою і з'ясувалося — у них закінчився скотч.

Плюс чомусь найманці не били по обличчю. У горлівчанина теж закралася надія, що його залишать живим.

— Мені ні в чому було перед ними каятися, ні в чому зізнаватися. Я давно не мав стосунку до політичного життя, просто виховував у спортивній школі дітей і займався музикою. Про це й їм повторював неодноразово.

Проте, за припущеннями чоловіка і деякими висловлюваннями бойовиків, Ігор зрозумів, що його хочуть звинуватити в тому, що в «Новій Січі» він тренував «Правий сектор» і їх же там переховував. Але довести задумане до кінця постійно заважали якісь обставини.

— Чому мене відпустили? — розмірковує музикант і шахтар у минулому, — друзі, знайомі, відомі люди почали шукати шляхи впливу на тих бойовиків, яких ще можна було приборкати, і наступного дня мене відпустили.

Певна річ, що залишатися в місті більше не було ні бажання, ні сил. І відразу ж у день проведення референдуму Ігор з родиною змогли виїхати, хоча вживали заходів обережності.

— Ви знаєте, мені щиро жаль того чоловіка, який мав на мені тренуватися, — каже Ігор. — Адже він єдиний з усіх не заподіяв мені шкоди. Просто я розумію, він жертва пропаганди про неіснуючий «Правий сектор», який і не доїхав до Горлівки, міфічних та злобних жителів Західної України, всіх марень, що розпалюють ненависть.

Чи криється в душі горлівчанина образа чи злість на своїх мучителів? Щиро відповідає, що простив. «Іноді, щоправда, сни сняться страшні», — сумно посміхається музикант.

Звичайно, в Ігоря душа болить за рідною Горлівкою, за школою «Нова Січ», він її заснував, вклав душу, творчість, енергію. І було багато планів на майбутнє. Плюс до цього нерухомість у Горлівці теж залишилася, хоча за останніми даними, будинок розграбований. Особливо шкода домашню бібліотеку.

— Але я вірю, що обов'язково повернуся. Вірю, що відновиться робота «Нової Січі». Що повернуться наші діти-спортсмени і здобудуть для української Горлівки ще не одну золоту медаль на міжнародних змаганнях зі східних єдиноборств (на цьому спеціалізувалася «Нова Січ»).

А поки «Охрипла душа» з горлівським акцентом звучить із київської сцени.

Тетяна СЕМЕНОВА.
Фото надано автором.

Сліди на тілі від «руського міра».

Найголовніші проблеми — робота і житло

Підготовку регіональної програми роботи із внутрішньо переміщеними особами анонсував керівник Донецької обласної військово-цивільної адміністрації Павло Жебрівський на нещодавній зустрічі із главою представництва Міжнародної організації з міграції в Україні Манфредом Профазі.

За словами очільника Донеччини, сьогодні на підконтрольній українській владі території області зареєстровано майже півмільйона внутрішньо переміщених осіб, що становить понад третину всіх внутрішніх переселенців, які офіційно зареєстровані в Україні. Та насправді, як зазначив Жебрівський, у вільних від окупантів населених пунктах Донецької області мешкають лише 250 тисяч внутрішньо переміщених громадян — решта перебувають у постійній міграції.

Найбільше проблем виникає у людей, які виїхали з окупованих територій, з питань забезпечення роботою та житлом. Багато хто з них поселився у літніх будиночках на території пансіонатів, але попереду — зима, і місцева влада нині шукає будь-які можливості, щоб розселити людей до настання холодів. «Нині ми проводимо ревізію вільних приміщень, недобудов, вивчаємо можливість переобладнання їх на малосімейки та надання людям житла», — підтвердив очільник області.

На зустрічі обговорили і реальні шляхи працевлаштування внутрішньо переміщених громадян. «Потрібно стимулювати у людей бажання самим працювати, діяти, відповідати за своє майбутнє», — наголосив Павло Жебрівський, який вважає, що сьогодні важливо не допустити в Донецькій області формування нового класу утриманців.

Глава представництва Міжнародної організації з міграції в Україні Манфред Профазі висловив готовність сприяти регіональній владі у пошуку довгострокових рішень. «Необхідна постійна координація докладених зусиль, щоб ця підтримка не дублювала урядову допомогу», — сказав він.

За період з 2014 року Міжнародна організація з міграції в Україні надала допомогу майже 60 тисячам внутрішньо переміщених осіб, передусім на сході країни. Йдеться про утеплення будинків, підтримку у вирішенні кризових ситуацій, забезпечення непродовольчими товарами. Майже 400 внутрішніх переселенців на території Донецької області нині беруть участь у тренінгах цієї організації, щоб почати власну справу. До участі в програмах розвитку на Донбасі залучено понад 20 територіальних громад, які разом з волонтерами дають людям змогу зробити перші кроки, щоб вони надалі без сторонньої допомоги могли будувати свою зайнятість і забезпечувати себе.

Владислав ЛЕОШКО.
Краматорськ
Донецької області.

МИ РАЗОМ!

Українське

«Ноша наших невзгод
непомерна,
Но настанет расплаты черёд.
Нет, не зря мы поём
"Ще не вмерла" —
Глас народа до Бога дойдёт.
Час пробьёт — в этом нету
сомнений.
Дел всплывёт и имён
без числа…
Под напором своих
преступлений
С треском рухнет
«империя зла».
Оземь брякнется занавес
ржавый.
Здесь укроп зацветёт —
добрый знак.
На обломках москальской
державы
Ноги сами запляшут гопак».

Олександр БИВШЕВ,
учитель.
смт Кроми
Орловської області.
Росія.

Наш Київ

«Наш древний Киев
с золотыми куполами,
С тысячелетней сложною
судьбой,
В печали, в радости,
всегда ты с нами,
Мы — твои дети,
город наш родной!
Стоишь ты гордо, над холмами
возвышаясь,
Внизу раскинулась речная
гладь Днепра,
И парки твои, скверы
украшает
Деревьев изумрудная листва.
Моя столица, ты —
неповторима,
Ты — город мира, счастья
и добра,
Тобой гордится
ненька-Украина,
Единая и сильная страна!»

Світлана ТІТОВА.
Київ.

Медсанбат

Медсанбат — як штрафбат.
Час вбиваєм безсонням.
Ми — його, а він — нас.
Навзаєм, як і завше.
— Краще так, ніж… — сестра
добавляє нам сотню,
Із «двохсотих» в «трьохсоті»
в журнал записавши.
Шкода тільки Володьку.
Без ніг і без тями.
Не оклигає, мабуть…
Дай Бог помилитись.
Тільки як без футболу він…
Так як без мами…
Вболівати навчиться,
а от чи… боліти?
Тільки «взводного» шкода.
«Батяню» в береті.
Сто пудів генерал був би
в завтрашнім часі.
Може, перший із тих,
в кого лінія честі
Не прямує пообіч — по стрілці
лампасів.
Шкода всіх, хто потрапив
під «Град» серед літа:
«Богуна», «Черняка», Жору,
Кольку, Івана…
Шкода землю донецьку,
в якій антрацити
Вже не золото чорне —
скоріше багряне.
Наша кров там загусла.
Тече… волонтерська.
По п'ять капельниць в день.
А було і по надцять.
Вимиваєм так трутку,
оту із імперських
Із вождів, і не тільки з вождів,
а із націй…
Медсанбат — як штрафбат.
Циферблат в ізголов'ї.
Стрілки в коло вжилися,
запущені Богом.
І сестра милосердна
(дай їй, Спасе, здоров'я)
Не відходить, як дехто,
від горя чужого:
— Ви, тримайтеся, хлопці…
Щодня і щомиті.
Козаки ж ви чи ні, врешті,
з прапрадіда-роду?
— Звісно, так, наша люба!
Тільки як із тим жити,
Що живих козаків — лише троє
зі взводу!?.

Євген ЦИМБАЛЮК.
смт Млинів
Рівненської області.

На фронті — неспокійно

У темний час доби активні бойові дії — провокації з боку бойовиків, перестрілки в прифронтовій смузі, обстріли позицій сил АТО з артилерії — ведуться безперервно. Зосередження важкої техніки і живої сили окупантів в Донецьку, Спартаку, Ясинуватій і на території аеропорту триває. У селищі Оленівка стоїть військова техніка ворога, яка обстрілює лінію оборони ЗСУ південніше Мар'їнки. Таку інформацію учора повідомили в прес-центрі АТО.

За інформацією керівника Луганської обласної військово-цивільної адміністрації Георгія Туки, неспокійно і на луганському напрямку. Так, останню добу інтенсивним обстрілам піддавалися смт Станиця Луганська, с. Кримське, с. Валуйське та район залізничної станції Вільхова. «Бойовики почали «точковий обстріл» області, інтенсивно обстрілюючи вночі то один прифронтовий район, то інший», — повідомив він.

У свою чергу, спікер Генерального штабу ЗСУ Владислав Селезньов учора на брифінгу в столиці заявив, що на кордоні з Україною перебуває понад 50 тисяч російських військових. За його словами, РФ продовжує чинити тиск на українську сторону, яка зайняла принципову, тверду позицію на переговорах у Мінську.

При цьому він підкреслив, що обстріл передмістя Маріуполя у ніч на понеділок є доказом того, що бойовики не гребують будь-якими варіантами, спрямованими на максимальне загострення ситуації на Донбасі». «Представники так званих «ДНР» і «ЛНР» не шукають миру, а максимально нагнітають обстановку», — сказав він.

Як зазначив «Голосу України» керівник групи «Інформаційний спротив» Дмитро Тимчук, нині в соцмережах активізувалися так звані кремлівські боти, які поширюють інформацію про нібито запланований український наступ.

«Проте саме бойовики, а не навпаки, намагаються втягнути українську армію у бойові дії. Підтвердженням цього є рекордна кількість обстрілів бойовиками останніми днями позицій сил АТО. До того ж на окупованій території ворог вже майже не приховує бойову техніку РФ: ледь не щодня танки можна побачити в Донецьку чи Новоазовську», — зазначив він.

Олександр ПЕКНИЙ.

Підсумки шостої хвилі мобілізації: план виконано на 60%

План призову громадян на військову службу під час шостої хвилі часткової мобілізації виконано на понад 60 відсотків. При цьому 8,5% майбутніх військовослужбовців до лав армії записались добровольцями. Про це учора під час брифінгу у столиці заявив Олександр Правдивець, заступник начальника мобілізаційного відділу мобілізаційного управління Головного управління оборонного та мобілізаційного планування Генштабу ЗСУ.

Було й таке, що громадяни просто ухилялися від призову . Хтось не відчиняв двері, хтось змінював місця проживання без інформування військових комісаріатів, хтось звільнявся з роботи. «Кількість громадян, які після оповіщення не прибували до військових комісаріатів, становила 50—55%. Як наслідок, виявлено 26,8 тисячі осіб, що ухиляються від мобілізації», — заявив Олександр Правдивець.

Із тих, кому все-таки вдавалося вручити повістки, більш ніж кожен другий виявлявся непридатним до проходження військової служби. У ході шостої хвилі мобілізації медкомісії «забракували» 61% потенційних військовослужбовців.

Найкращі показники виконання мобілізаційного плану продемонстрували Вінницька, Дніпропетровська, Хмельницька, Волинська та Житомирська області. Їм вдалося призвати 80—100% від необхідної кількості. Гірші від усіх показники (до 40%) у Сумській, Закарпатської, Одеської та Івано-Франківської областях.

Нинішні мобілізовані мають змінити на позиціях військових, призваних під час третьої хвилі. Попри те, що необхідних 100 % не набрано, у Генштабі демобілізацію обіцяють провести вчасно і у повному обсязі. По-перше, можуть бути переміщені військовослужбовці, які проходять службу не в зоні проведення АТО. По-друге, нині Генштабом, принаймні судячи з заяв, проводиться активна кампанія по переведенню готових та здатних захищати країну бійців на контракти.

А от коментувати ймовірність оголошення чергових хвиль мобілізації Олександр Правдивець відмовився. Раніше, нагадаємо, заступник міністра оборони Петро Мехед таку можливість не виключав. Пояснивши, що сценарії розвитку подій напряму залежать від ситуації на фронті. Та все-таки запевнив: головний акцент робиться на тому, аби якомога більше нинішніх бійців продовжили свій «військовий стаж», але вже на контрактних умовах з державою. Саме такий розвиток подій, між іншим, підтримує і більшість експертів. Мовляв, примусова мобілізація із агресивними діями військкомів — відловом призовників на вулицях, розшуком за місцем роботи — вочевидь, показала свою безперспективність.

І зараз, на другому році війни потрібно акцент робити на вмотивованих, а головне — професійних військових. Звичайно, якщо наша мета — перемогти.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Командуватиме міліціонерами... красуня

У зону АТО вирушив зведений загін міліції Чернігівщини, аби там не допустити провокацій. Обов'язки заступника командира зведеного загону буде виконувати начальник управління інформаційно-аналітичного забезпечення УМВС в Чернігівській області полковник міліції Валентина Акуленко. Це вже друге її відрядження на Донбас.

Півсотні бійців із різних підрозділів, відділів і служб УМВС та міськрайвідділів Чернігівської області змінять своїх побратимів у зоні проведення антитерористичної операції. Як розповів начальник управління громадської безпеки УМВС України в Чернігівській області полковник міліції Олександр Селіверстов, зведений загін вирушає на Донбас на допомогу тим міліціонерам, які залишилися вірні присязі та орієнтовані на українську державу.

— Вкотре в зону АТО вирушає жінка-офіцер. Насправді представниці прекрасної статі — нині тут не така вже й рідкість, — каже полковник. — Так, вже двоє офіцерів у спідницях із Управління ДАІ Чернігівської області побували на Донбасі. Вони з честю виконали свій обов'язок.

— Коли я їхала в зону АТО вперше, то казала, що лише коли сама побуваю на Донбасі, відчую всю цю атмосферу, побачу що й до чого, лише після цього в мене буде чиста совість і моральне право відпускати туди своїх підлеглих, — розповідає Валентина Акуленко. — Сьогодні я і всі працівників мого підрозділу (управління інформаційно-аналітичного забезпечення) їдемо в зону АТО. Думаю, що після цього вже ніхто не скаже, що ми — кабінетна служба.

Більшість у складі зведеного загону — досвідчені правоохоронці, які не вперше їдуть у відрядження на Донбас. Вони вже мають досвід і вогневих сутичок із терористами, і налагодження контакту з місцевим населенням. На місці нинішньої дислокації правоохоронці Чернігівщини охоронятимуть громадський порядок, розкриватимуть злочини, проводитимуть роз'яснювальну роботу, нестимуть службу на блокпостах та стратегічних об'єктах.

Також перед міліціонерами стоїть дуже відповідальне завдання — не допустити провокацій 24 серпня — в День незалежності України. Не секрет, що ворожі диверсійно-розвідувальні групи мають плани зіпсувати свято. Але чернігівські міліціонери налаштовані по-бойовому й упевнені в своїх силах.

Провести бійців на схід прийшли колеги, друзі та рідні міліціонерів. Журналісти на власні очі переконалися, що зведений загін повністю забезпечений харчами, обмундируванням, засобами захисту та озброєнням. Родичі, друзі та побратими чернігівських міліціонерів побажали бійцям гідно виконати свій обов'язок і повернутися додому живими та здоровими.

Олександр СИДОРЕНКО.

Чернігівська область.

Фото Віктора КОШМАЛА.

ФОТОФАКТ

У Києві, на Михайлівській площі, відбувся Другий волонтерський етноярмарок, у якому представили свої роботи понад сто майстрів. Вони разом з іншими учасниками заходу плели маскувальні сітки, писали листи на фронт і збирали гроші для бійців 57-ї і 81-ї бригад, батальйону «Донбас» та інших військових підрозділів.

Фото Юрія ПЕРЕБАЄВА.

Квадратні метри для військовослужбовців оплачено

Державним бюджетом України на цей рік передбаченоно 1 мільярд 140 мільйонів гривень на будівництво та придбання житла для військовослужбовців. 90% фінансування має піти на закупівлю готових квадратних метрів. Про це учора під час брифінгу у столиці повідомив речник Генерального штабу Збройних Сил України Владислав Селезньов.

— До кінця року для розподілу серед сімей військовослужбовців оборонне відомство планує отримати 1923 квартири. У тому числі, 374 квартири — за рахунок завершення робіт на об'єктах власного будівництва та реконструкції будівель під житло, 126 квартир — за рахунок придбання житла на умовах пайової участі за раніше укладеними договорами, 51 квартиру — за рахунок виконання договорів спільної забудови військових містечок та 1372 квартири — шляхом придбання на вторинному ринку готового житла, — розповів В. Селезньов.

За його словами, понад 100 мільйонів гривень Міністерство оборони уже отримало з держбюджета на будівництво та придбання житла для військовослужбовців. Майже 37 млн. грн. використано на придбання 96 готових квартир у селі Михайлівка-Рубежівка Київської області, оплату будівництва 129-квартирного будинку в Черкасах та роботи з корегування проектно-кошторисної документації на 19 об'єктах власного будівництва та реконструкції, — повідомили у прес-службі міністерства оборони. Також Міністерство оборони взяло зобов'язання на придбання та будівництво житла ще більш як на 72 мільйона гривень.

На сьогодні житлові комісії гарнізонів підписали розподіл 206 квартир для сімей військовослужбовців, із них 155 — це службове і 51 — постійне житло.

Вл. інф.

«Ми нині несемо тяжкий хрест української жінки»

В Українському домі відбулося зібрання Спілки жінок України, на якому стартувала програма «Миротворення в Україні: роль жінок». Серія семінарів-діалогів триватиме до середини березня 2016 року. Програму підтримали уряд Великої Британії та канадська неурядова організація NGO «Stabilization Support Servises».

Голова Спілки жінок України Леокадія Герасименко зауважила, що вони сподіваються налагодити діалог між активістками жіночого руху, волонтерками та просто небайдужими з різних регіонів України, створити майданчик, де можна буде висловити надії, побоювання, ділитися баченням примирення в державі. Програму реалізовуватимуть у дусі не дуже відомої в Україні Резолюції ООН про жінок, мир та безпеку. 15 років тому Рада Безпеки ООН прийняла історичний документ, який визнає жінок активними учасниками запобігання та розв'язання конфліктів. Ця резолюція про те, що необхідно створювати можливості для лідерства жінок у сфері миру та безпеки.

Леокадія Герасименко розповіла, що діалоги відбудуться у 18 областях України, і можливо, їх почують українці, які перебувають під окупацією. Хоча активісток спілки з окупованих територій не запрошували, щоб не наражати їх на небезпеку.

Представник міністерства з питань міжнародного розвитку уряду Великої Британії Франческа Стідсон **(на знімку)** зазначила, що підтримка постраждалих у зоні конфлікту — одне з важливих завдань британського уряду. У Британії діють програми для допомоги постраждалим від конфлікту. Також країна бере активну участь і в таких самих програмах ООН. Пані Стідсон зауважила, що від конфліктів страждають насамперед жінки, і саме вони грають найважливішу роль у миротворенні. «Ми пишаємося тим, що можемо підтримати цю програму миротворення в Україні», — наголосила вона.

Координатор волонтерського проекту «Поранені СОС» Наталія Сербин розповіла, що в Івано-Франківській області немає військового госпіталю, тому волонтери взяли на себе роботу з комунікації, поєднання поранених та спонсорів, які можуть допомогти. В розумінні Наталії, коли чоловіки на фронті, роль жінки в суспільстві змінюється. В тяжкий час для країни, вони стають будівничими миру: «Ми несемо нині тяжкий хрест української жінки. Ми всі — на сході й на заході».

У Кодексі поваги програми «Миротворення в Україні: роль жінок» серед інших правил є і такі: «В усіх нас є спільні радості й печалі, й наш спільний дім — Україна. Ми з повагою ставимося до всіх, хто прагне досягти миру в ненасильницький спосіб. Ми поза релігійними та політичними упередженнями. Мир в Україні наша спільна мета».

Олександр КЛИМЕНКО.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Фото автора.

Путін з'їздив у Крим. Наш

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Українське МЗС направило Кремлю ноту протесту, у якій вимагає «пояснити причини демонстративної неповаги вищими посадовцями РФ чинного законодавства України й норм міжнародного права й припинити практику таких візитів».

У минулі роки в Криму відпочивали 6—7 мільйонів людей, а в нинішньому — лише два мільйони. Крим бідує, протвереження прийшло. Російським шовіністам і духовними скрепами (на кшталт «кримнаш») ситий не будеш. Крим став не просто головним болем, похміллям кремлівських авантюристів, а й найвитратнішим, найдотаційнішим регіоном. Російська газета «Ведомости» констатує, що річні видатки федерального бюджету на утримання Криму становлять 90 мільярдів рублів на рік. Так само регіону потрібні 100 мільярдів рублів на розвиток. Зважаючи на те, що вчора російський «головний банк» заявив, що не стане підтримувати курс рубля (сьогодні один американський долар коштує в Москві 66 рублів), а ціна на нафту на світових ринках продовжує падати, Крим стане для Путіна «валізою без ручки». Коротше, «халява для Росії закінчилася!», золотого дощу нафтових і газових «зелених» найближчим часом не передбачається.

Пам'ятаєте рядки сталінського поета-лауреата Сергія Михалкова: «А из нашего окна площадь Красная видна, а из вашего окошка только улица немножко». Отож. Путін був би не підполковником КДБ, якби не виголосив у Криму гучних політичних заяв, у тому числі й щодо України. Схоже, що путінське вікно в Кремлі зафарбоване так само, як і вікна в туалеті на вокзалі провінційного російського міста Мурома Владимирської області. Як казала Ангела Меркель: «Путін живе у віртуальній реальності». Ця реальність російської влади сформульована в нещодавній статті спікера Держдуми Наришкіна, опублікованій у «Российской газете». «Провокації», «війна», «конфлікт», «ядерні бомбардування», «бомби», «смертоносна й варварська зброя», «спалені заживо десятки людей», «збройні сутички», «прослушки», «шантаж», «колонізатори». Стаття буквально нашпигована тезами, що змушують вірити: завтра — війна.

Путін продовжує вважати, що «Україна й Росія — братні народи». Ось так і сказав у Криму. І його дуже турбує той факт, що в українському уряді працюють іноземці. Назвав «принизливим для народу України практику зовнішнього керування, фактично запровадженого Києвом».

На предмет роз'яснення політики й стратегії «путінської дружби», що її він продекларував у Криму, згадуються виправдання сина, який убив батьків і просить його звільнити із в'язниці, бо він сирота». Пси війни з Росії, під керівництвом Генштабу на чолі з верховним головнокомандувачем Путіним і міністром оборони Шойгу щодня посилають в Україну «добровольців» і «відпускників». Війна на сході України тільки на їхній совісті! По українських мирних містах і селах на Донбасі стріляють російські найманці з новітніх важких озброєнь, убивають цивільних людей, руйнують промислову інфраструктуру, дороги, електростанції. Це і є путінська «дружба народів». Путін увійде в політичну історію як варвар, який зробив українців і росіян ворогами, примусив росіян стріляти в українців.

Неможливо не відгукнутися на путінські слова про те, що він вважає «принизливою практику зовнішнього керування Україною». По-перше, українцям теж не подобається, що в Росії немає президентських і парламентських виборів, перші особи кремлівської путінської команди постійно лякають світ ядерною війною, губернаторів призначають, а не обирають, політичних опозиціонерів саджають до в'язниць. Але це проблеми Росії. Ну а те, що іноземці працюють в уряді України... Правду кажучи, не іноземці, а громадяни України. Путін забув (або не знав): міністри фінансів Росії в XIX столітті Канкрін, Брок, Рейтерн, Грейг, Бунге — ці видатні німецькі інтелектуали й створили російську фінансову систему, якою і понині користуються путінські міністри. Ну а натуралізовані спортсмени із США та Кореї виграли для Росії Сочинську олімпіаду.

І ще... Вчора президент Росії Володимир Путін «надіслав телеграму королю Таїланду зі співчуттями у зв'язку з вибухом, що стався напередодні в центрі Банкока, повідомляється на сайті Кремля. Путін «рішуче засудив цей цинічний злочин, що не має жодних виправдань, і висловив підтримку зусиллям влади Таїланду, спрямованим на боротьбу з терористичною загрозою».

За даними ООН, 6500 людей стали жертвами війни на Донбасі, 16000 осіб було поранено. Як казав великий польський філософ-пересмішник Станіслав Лєц: «Цинізм сягнув дна, а знизу постукали».

Іван ВОРОТИНСЬКИЙ.

Москва.

Таллінн, Берлін та Лондон — перші серед пріоритетів Анджея Дуди

В адміністрації президента Польщі оголосили графік його зовнішньополітичної активності на перших сто днів діяльності. Це поставило крапку у прогнозах-спекуляціях, якими рясніли місцеві та закордонні ЗМІ, обираючи перші столиці, які мали б стати пріоритетними для нового глави держави. Наш прогноз, що до цієї групи не увійде Київ, підтвердився. Не варто, однак, робити поспішних висновків, бо в списку з восьми остаточно узгоджених станом на сьогодні пунктів поки що не знайдемо також Париж і Брюссель.

Кшиштоф Щерський, який в адміністрації А. Дуди відповідає за зовнішньополітичну діяльність президента, повідомив, що на початку вересня відвідає Київ, де зустрінеться зі своїм візаві в адміністрації П. Порошенка для узгодження місця першої двосторонньої зустрічі президентів наших держав та пріоритетних для обговорення питань. За його прогнозом, вона відбудеться у перший можливий у графіку президентів термін.

У свою першу закордонну поїздку А. Дуда вирушить до столиці Естонії, а 23 серпня (річниця підписання пакту Молотова-Ріббентропа), вибрано не випадково, бо цей день в ЄС установлено Європейським днем пам'яті жертв сталінізму і нацизму. Другий у списку — Берлін (28 серпня), а третій — Лондон, де відбуватиметься святкування 75-ї річниці битви за Англію.

Далі участь у саміті лідерів Групи Аррайолуш — Австрії, Італії, Латвії, Німеччини, Польщі, Португалії, Угорщини та Фінляндії, який проходитиме в Ерфурті. Участь у сесії Генасамблеї ООН буде використана для організації зустрічей з главою Білого дому Бараком Обамою та лідерами низки країн, які «розташовані далеко, з географічної точки зору».

Центральноєвропейський вимір політики адміністрації Дуди буде започаткований самітом Вишеградської групи (Польща, Чехія, Угорщина та Словаччина), що відбудеться у Балатонфюреді у жовтні.

Особливу увагу варто, однак, звернути на запланований на 3-4 листопада в Бухаресті «малий саміт» НАТО, який, за твердженням експертів, має стати «сигналом конкретних дій країн Центрально-Східної Європи задля забезпечення сильної присутності НАТО в регіоні». Окрім його безпосередніх ініціаторів, якими виступили Анджей Дуда та румунський президент Клаус Йоганніс, серед учасників форуму будуть лідери Болгарії, Естонії, Латвії, Литви, Угорщини, Словаччини й Чехії. «Голос України» писав про наміри Варшави добиватися створення постійних баз Північноатлантичного альянсу.

Вартими уваги, однак, є кілька заяв А. Дуди, зроблених наприкінці минулого тижня. У своєму першому інтерв'ю для закордонного видання («Файненшл Таймс». — **Ред.**) президент підкреслив: стратегія НАТО не приведена у відповідність з актуальною ситуацією на східних кордонах, що склалася внаслідок «імперських дій» Росії у Грузії та в Україні, так «ніби в Альянсі не зауважили переходу Польщі зі Східної до Західної Європи». А. Дуда прямо заявив, що його країна «не хоче бути буферною зоною», а «якщо Польща та інші центральноєвропейські країни мають становити реальний кордон НАТО, то природним і логічним було б створення у цих країнах баз».

До слова, експерти, з якими спілкувався кореспондент «Голосу України», не віддкидають, що главу нашої держави також можуть запросити на ці форуми.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

ПЛАНЕТА

Дотримуватися режиму тиші

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Військове загострення на Донбасі, зокрема, обстріл Маріуполя, викликало реакцію і в ЄС. «Ми рішуче засуджуємо ескалацію і закликаємо всі сторони дотримуватися режиму припинення вогню», — заявила в Брюсселі прес-секретар верховного представника ЄС з питань зовнішньої політики і політики безпеки Федеріки Могеріні Кетрін Рей.

Водночас США поклали відповідальність за криваві події на Росію й сепаратистів. Представник Держдепу Джон Кірбі, зокрема, зазначив: «Ми вкрай схвильовані різким зростанням кількості спільних атак російських і сепаратистських сил через лінію припинення вогню на сході». За словами Кірбі, спостерігачі ОБСЄ підтверджують, що останнім часом більшість атак здійснюється саме такими об'єднаними силами Росії та бойовиків, **повідомляє «Інтерфакс».**

Екс-президент Румунії агітує за об'єднання з Молдовою

Колишній президент Румунії Траян Бесеску знову заговорив про свою ідею об'єднання з Молдовою. Виступаючи на конференції партії «Народний рух», він заявив, що «єдиним для Молдови шансом на інтеграцію до Європейського Союзу» є об'єднання із Румунією. Бесеску додав, що «зараз дуже підходящий момент для підготовки референдуму з цього питання у двох країнах».

За його словами, об'єднання дозволить Румунії посилити свої позиції у НАТО та ЄС, а Молдову позбавить труднощів перехідного періоду, який, судячи «по подіях в Україні, не закінчиться ніколи». Бесеску зазначив, що Молдові Брюссель не дає жодних гарантій, що через якийсь час вона стане членом ЄС.

Румунські ЗМІ повідомляють, що це не перше висловлювання експрезидента про необхідність об'єднання двох незалежних держав. Тиждень тому на зустрічі зі слухачами літнього університету Ізвору Мурешулуй Траян Бесеску заявив, що «приєднання Молдови до Румунії має відбутися не залежно від ціни, яку треба бути заплатити за це румунській державі і її громадянам». Це була його відповідь на слова прем'єр-міністра Молдови Валеріу Стрельця про те, що об'єднання двох країн «навіть не обговорюється», оскільки «це обійдеться Румунії надто дорого».

«Румунії потрібна Молдова. Що більша держава, то вона важливіша й вагоміша. Проблема не в грошах, а в майбутньому. Приєднання Молдови може стати основою для нашого майбутнього», — запевнив молодих людей колишній президент. На його думку, влада країни повинна розпочати переговори з Кишиневом про це й прийняти державну політику стосовно майбутнього об'єднання, яке диктується і загальною ситуацією в регіоні, й національними інтересами Румунії.

«Об'єднання двох сусідніх країн — це не примха румунських політиків, а необхідний захід, що його підтримують чимало європейських політиків. Тому влада Румунії уже зараз має готувати ґрунт для нього — заохочувати активне використання румунської мови в сусідній країні, запрошувати на навчання до ВНЗ Румунії молодь із Молдови, зберігати кількість стипендій для неї і не ускладнювати процедуру отримання громадянства», — виклав свою точку зору аудиторії Траян Бесеску.

Він особливо наголосив, що обидві країни зацікавлені в об'єднанні рівною мірою, і воно допоможе би їм.

Але, за неофіційними даними, які повідомляють румунські ЗМІ з посиланням на соціологічні опитування, ідею об'єднання в самій Румунії підтримують майже 68 відсотків населення, а в Молдові у неї поки що менше прихильників — лише 10—15 відсотків.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Британська Рада (British Council) ухвалила рішення про внесення України до переліку пріоритетних держав («Європейська правда»)

Більше ста тисяч жителів Дніпропетровщини провели обласний суботник, присвячений Дню незалежності України. Упорядковано майже три з половиною тисячі гектарів парків, скверів та алей, упорядковано 87 місць поховання героїв, які захищали нашу Батьківщину, *повідомляє наш власкор Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.*

25 тонн кавунів і динь заарештувала севастопольська влада в роздрібних торговців баштанними. Першопричиною експропріації, пояснюють чиновники, стала «робота з усунення з вулиць міста незаконної торгівлі». Крім того, фахівці з Россподивнагляду «займаються вивченням цих баштанних на предмет перевищення нітратів», *передає наш власкор Микола МАГДИЧ.*

Пульмо може стати поліською Ялтою

Розташоване поміж двох найбільших озер Волині — Світязем і Пулемецьким і маючи довкіл ще півдесятка менших озер — село Пульмо має шанс стати однією з головних оздоровниць України. Чисте, напоєне ароматом луків і хвойних лісів повітря, кришталева вода водойм, відсутність поблизу промислових підприємств створюють унікальні умови для лікування і відпочинку.

ДОВІДКОВО

площа озера Світязь — 2750 гектарів, Пулемецького — 1568.

Цьогорічного спекотного літа Світязь буквально задихався від десятків тисяч відпочивальників. Та навантаження на унікальну водойму було нерівномірне. Найбільше любителів водних і сонячних процедур припало на урочище Гряду, село Світязь і пансіонат "Шацькі озера". Водночас на північному березі «Українського Байкалу», на якому розташоване село Пульмо, було значно просторіше. Хоч і умови для відпочинку тут не гірші. А щодо комфорту, то його на Світязі сьогодні бракує усюди. Взяти хоча б те саме село Світязь. Пляж тут належно не облаштований, піску на ньому недостатньо, на увесь берег усього кілька біотуалетів... Чого тут не бракує, то різних магазинів, кіосків, лоточників. А щодо продавців пончиків, вафельних трубочок, пиріжків, в'яленої риби, то їх сотні. Перспективи ж села обмежені: буквально кожен квадратний метр поблизу озера забудований приватними садибами, готелями, базами відпочинку.

Зовсім інша ситуація в Пульмо. Озеро Світязь тут розташоване за півтора кілометра від села. Вочевидь, коли воно закладалося, то це поліське «море» було значно більшим за розмірами. За кілька століть воно відступило, звільнивши для майбутніх забудовників сотні гектарів прекрасного узбережжя. Сільський голова Пульмо Федір Гловацький **(на знімку)**, який очолює пульмівську громаду вже десять років, впевнений, що в найближчій перспективі тут виростуть прекрасні будинки відпочинку, санаторії, які зможуть приймати відвідувачів не лише влітку, а протягом усього року. З'явиться і відповідна інфраструктура сервісу, відпочинку тощо. А місцеві жителі матимуть де працювати. На думку Федора Панасовича, привабить інвесторів і той факт, що більшість площ над озерами це землі запасу і резерву.

Озеро Пулемецьке вабить своєю величчю і прозорою водою.

Ще одним райським куточком Пульмо є озеро Пулемецьке. До нього від села вдвічі ближче, ніж до Світязя. Вода ж така чиста, а пологе піщане дно дозволяє купатися в ньому як дорослим, так і дітям. В серпні, маючи змогу вибрати між Світязем і Пулемецьким, віддав перевагу останньому: переважно через спокій, який панує на цій другій за величиною водоймі Волині. На пляжі з його дрібним білим піском навіть у найбільшу спеку відпочивало усього кілька десятків чоловік, тоді як на Світязі на місцевому невеличкому пляжі — кілька сотень, а у вихідні — й тисяч.

Щодо самого Пульмо, то тут вже сьогодні є кілька непоганих магазинів, просторий будинок культури, пожежне депо, школа I—III ступенів, сучасне поштове відділення. Три роки тому, за підтримки тодішнього, на жаль, нині вже покійного, голови ОДА Бориса Клімчука, в село проклали прекрасну асфальтовану дорогу. Саме стара розбита бруківка впродовж десятиліть відлякувала від Пульмо потенційних відпочиваючих. Завдяки старанням сільського голови Федора Гловацького розроблено генеральні плани розбудови сіл Пульмо і Залісся, проект водопостачання і водовідведення, будівництва очисних споруд. Тож доклавши певних зусиль, обласна влада може створити привабливий регіон для інвесторів і перетворити Пульмо у такий собі «водний Буковель», побувати в якому буде престижно для людей будь-якого статку. Враховуючи сьогоднішню ситуацію, державі гріх не скористатися такою прекрасною можливістю і перетворити цей райський куточок на місце масового відпочинку та оздоровлення.

Максим СОЛОНЕНКО.
Волинська область.
Фото автора.

РЕГІОН: ЗАПОРІЖЖЯ

Церковний конфлікт вийшов на міжнародний рівень

«Голос України» вже повідомляв про конфлікт у Запоріжжі на «канонічному» підґрунті. Обласна влада в особі Департаменту культури, туризму, національностей і релігій Запорізької ОДА попросила представників усіх релігійних конфесій провести спільне богослужіння під час недавнього захоронення 57 невідомих бійців, що вкрай не сподобалось архієпископу Запорізькому і Мелітопольському Луці (УПЦ МП).

На днях оприлюднили його лист спостерігачеві спеціальної моніторингової місії ОБСЄ в Україні Лукасу Вальтеру. У ньому йдеться про «очевидне небажання представників влади слідувати Основному Закону Держави», про «примус (порушення Конституції України) до здійснення т. з. «спільної молитви», канонічний регламент якої відсутній, що тягне за собою порушення законів Церкви».

Цікаво, що в Україні щонайменше останніх 10—12 років спільні богослужіння представників різних конфесій стали вже традиційними. А що вже й казати про спільну молитву за Україну Папи Римського Франциска та Вселенського патріарха Варфоломія наприкінці листопада минулого року.

Газеті загрожує зникнення

У міськраді Запоріжжя відсвяткували 25-річний ювілей газети «Запорозька січ». Тут доречно згадати першого головного редактора видання, нині вже покійного Анатолія Ланчика. Зважаючи ж на те, скільки на ювілей прийшло поважних гостей, «Запорозька січ» і сьогодні дає прикурити, є цікавою і має свою позицію. А, значить, і авторитет у місті...

А ось єдина газета, що видається в Запоріжжі суто українською мовою, має всі шанси не дожити до свого 98-річчя, яке припадає на листопад. В понеділок в газеті «Запорізька правда», яка є органом обласної ради, остаточно розрахувалася головний редактор Алла Кобинець. Минулого четверга звільнилася і її заступник Ганна Кліковка. Звичайно, миттєво такі речі не робляться, і хтось в облраді мав би потурбуватися про завчасне заповнення вакансій. А так ніхто не знає, чи отримають передплатники найближчим часом газету.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Концерт відбувся під обстрілом

У палаці культури прифронтової Трьохізбенки Новоайдарського району відбулося святкування із приводу Дня державного прапора України. Це був перший концерт протягом року війни. Зі сцени звучали українські пісні, які підхоплювали глядачі. Поки проводили концерт, за кілометр від центру населеного пункту бойовики почали обстріл селища, проте святкова програма перервана не була. Звертаючись до населення, виконувач обов'язків заступника керівника військово-цивільної адміністрації підполковник Руслан Ткачук **(на фото другий ліворуч із артистами)** згадав козака Кіндратія Булавіна, пам'ятник якому височіє в центрі селища. «Цей отаман свого часу повстав проти російського царя і завжди почувався українцем. Українець — кожний, хто дорожить українським паспортом, прапором і гімном», — ці слова керівника ВЦА зустріли оплесками.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.
Фото автора.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Субсидіями скористається лише третина родин

На Хмельниччині, за прогнозними розрахунками, правом на житлові субсидії може скористатись понад 150 тисяч сімей, а це майже третина всіх домогосподарств області. У Нетішині, Старокостянтинові та Шепетівці субсидії уже призначено 97 відсоткам заявників, в обласному центрі — понад 65. Директор Департаменту соціального захисту населення облдержадміністрації Світлана Лукомська зазначила, що зараз управліннями соціального захисту населення передано підприємствам-надавачам послуг списки на 125 тисяч пільговиків, які будуть користуватись пільгами від доходу сім'ї.

Ірина КОЗАК.
Хмельницька область.

Здобули бронзу на юніорському чемпіонаті світу

Вихованка Львівського училища фізичної культури Оксана Лівач виборола бронзову медаль на юніорському чемпіонаті світу з вільної боротьби у ваговій категорії до 48 кг. Про це йдеться у повідомленні місцевої ОДА.

У «малому фіналі» Оксана Лівач перемогла представницю збірної команди Туреччини Евін Демірхан із рахунком 6:4. Чемпіонкою світу стала титулована представниця Японії Міхо Ігараші.

Христина ГОРОБЕЦЬ.
Львів.

ЦИФРА

778 бійців перебувають на квартирному обліку у Львівській міській раді. На покращення житлових умов очікують і 26 сімей загиблих учасників АТО, 5 інвалідів і 115 працівників міліції, які були у зоні бойових дій.

Вл. інф.

Не вистачає на ліки

За роки незалежності України на Сумщині ще не було такої катастрофічної ситуації із забезпеченням пільгових категорій медикаментами. Річна потреба у них становить 240 мільйонів гривень, проте місцеві бюджети спромоглися наскребти менше десятої частини від необхідного. А ось на пільгові рецепти для ветеранів взагалі знайшли лише 1,4 мільйона гривень. Для виправлення ситуації керівництво області звернулося з відповідним зверненням до Кабінету Міністрів, але там збільшувати фінансування відмовилися.

Іван ЗАГУРСЬКИЙ.
Сумська область.

Освітили вулиці

Сім комплектів світлодіодних світильників, що працюють на сонячних батареях, встановлено на пішохідних переходах у мікрорайонах Коростеня, що на Житомирщині. Це впровадили громади та підприємці міста завдяки фінансовій і технічній підтримці проекту GIZ «Енергоефективність у громадах». Мета — знизити ризик виникнення ДТП у зв'язку з недостатнім освітленням вулиць та популяризувати використання альтернативних джерел енергії.

Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.
Житомирська область.

У Києві «Альфа» затримала 5 росіян, причетних до міжнародної терористичної організації — УНІАН

Зміцнюється агропром, росте і порт

У Міністерстві інфраструктури підписано тристоронній меморандум про наміри реалізувати інвестиційний проект у МТП «Южний» (Одеська область). Документ завізували генеральний директор Cargill Мартін Шульдт, голова ДП «Адміністрація морських портів України» Андрій Амелін і директор ТОВ «МВ Карго» Олександр Примак **(на знімку)**, повідомляє прес-служба МІУ.

У ньому засвідчено, що одна з найбільших компаній США Cargill збирається придбати 51% перевантажувального термінала, який стивідорна компанія «МВ Карго» побудує в порту. Зі свого боку, Адміністрація морських портів України зобов'язується створити на підході до термінала акваторію з потрібним рівнем днопоглиблення.

За словами міністра інфраструктури Андрія Пивоварського, новий термінал означає більше портових зборів, більше надходжень до місцевого і державного бюджетів. До того ж, після реалізації інвестпроекту в регіоні з'явиться до 350 робочих місць.

«Україна має потужний потенціал у сільськогосподарському секторі, який найближчим часом буде тільки зростати. Щоб мати можливість обробляти більше вантажів, Cargill потребує додаткової інфраструктури. Будівництво термінала в порту «Южний» дасть змогу нам відправляти звідти на експорт до 70% нашого українського вантажопотоку зернових», — зазначив генеральний директор Cargill Мартін Шульдт. Сума запланованих інвестицій становить майже 130 мільйонів доларів. Протягом року після підписання договору сторони зможуть почати реалізацію проекту. Запуск термінала попередньо запланований на 2017 рік.

Кирило ВОРОНКОВ.
Одеська область.
Фото надано Міністерством інфраструктури України.

На честь патріота влаштували турнір

На будівлі нового корпусу Полтавського національного педагогічного університету врочисто відкрили меморіальну дошку випускникові історичного факультету Антону Грицаю (на знімку).

Він, боєць полку «Азов», загинув 15 лютого цього року в бою під Широкиним Донецької області. Тоді, як і завжди, йшов попереду інших. Спочатку на Майдан, а потім добровольцем на фронт захищати Україну. І навіки залишився 27-річним... Про це на згаданих урочистостях говорили його мати, керівники області та вузу, бойові побратими, друзі. Серед останніх — представники фан-спільноти футбольного клубу «Ворскла», котрі, власне, й ініціювали встановлення меморіальної дошки. Адже Антона добре пам'ятають у Полтаві як одного з лідерів цього руху. Тепер у фанатському секторі на стадіоні та під час маршів молоді вболівальники неодмінно розгортають великий банер із зображенням свого полеглого товариша. У день відкриття меморіальної дошки вони влаштували футбольний турнір на його честь.

Василь НЕЇЖМАК.

Полтава.

Фото автора.

Причину екологічного лиха не встановлено

Надзвичайний стан оголошено у місті енергетиків Ладижин на Вінниччині. Про це повідомив голова цього міста Валерій Коломейцев.

— Міськрада звернулася до обласного управління з надзвичайних ситуацій, а також екологічних служб, правоохоронних органів з вимогою встановити причини екологічного лиха, — каже пан Коломейцев. — Крім того, я особисто інформував представників названих служб й керівництво області про те, що сталося в місті.

За його словами, вранці, 17 серпня, сім вулиць міста, а також все, що на них розміщено, вкрила чорна порошкоподібна речовина. Сажа була також у квартирах і будинках городян, туди її занесло через відкриті кватирки і вікна. Людей приголомшило побачене — обличчя і тіла декого з них нагадували сажотруса після роботи.

Місцеві підозрюють, що причиною біди є запуск котельні на місцевому спиртзаводі. Саме в районі цього підприємства найбільше забруднено вулиці й будинки. За фактом екологічного лиха порушено кримінальне провадження. Зразки порошкоподібної речовини відібрано на експертизу. Станом на ранок вівторка її результати поки що не оприлюднені.

Міський голова наполягає на документуванні відповідними службами кожного факту забруднення з тим, щоб винні в цьому відшкодували збитки городянам.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

РЕГІОН: ХЕРСОНЩИНА

Чиновника-втікача позбавлять майна

Прокуратура Генічеського району Херсонщини подала позов до суду з вимогою анулювати документи про право власності на готель біля села Чонгар, який належить родині колишнього голови Генічеської РДА Сейтумера Німетуллаєва. Після анексії Криму екс-чиновник втік на півострів, де очолив проросійську татарську організацію «Кирим бирлиги». Вона навіть брала участь у тамтешніх «виборах», імітуючи підтримку окупантів кримськими татарами, а згодом Сейтумер Німетуллаєв за «слухняність» отримав винагороду — крісло в самопроголошеному «уряді» АРК.

Новенький готель, записаний на його дружину, спершу потрапив до зони окупації, і там мешкали офіцери проросійських військ. Але після того як частини РФ відступили за адміністративні межі Херсонщини, готель площею понад дві тисячі квадратних метрів повернувся до української юрисдикції. Прокуратура встановила, що землю під будівництво у часи головування в РДА Сейтумер Німетуллаєв отримав незаконно. На цій підставі свідоцтво про право власності хочуть визнати недійсним, а готель передати державі.

Землі виділили з надлишком

Земельні ділянки для будівництва власних осель отримали родини учасників АТО — мешканці Нової Каховки, що на Херсонщині. Депутати міськради на сесії уже надали їм дозволи на розробку документацій. Показово, що ділянки бійцям виділили не десь на околиці, подалі від комунікацій, а у живописному місці поруч із міським сквером на вулиці Маяковського. До того ж, кожній родині припало не звичайних шість соток, а на півтори сотки більше, щоб нові власники могли посадити тут сади й розвивати індивідуальні господарства.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

Відремонтують рекордну кількість доріг

Удвічі — з одного до двох мільйонів квадратних метрів — збільшили план ремонту комунальних доріг на Дніпропетровщині в нинішньому році. За останні десять років це найбільший обсяг робіт.

Як повідомили в управлінні ЖКГ і благоустрою облдержадміністрації, на ці цілі з обласного бюджету додатково виділили майже вісімдесят мільйонів гривень — до тих 137 мільйонів, що надійшли на початку року. Інші кошти йдуть із місцевих бюджетів.

«На сьогодні план виконано на сорок відсотків, — зазначають у відомстві. — Пріоритетом залишаються дороги, які ведуть до шкіл, дитсадків, лікарень і інших соціально важливих установ».

Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.
Дніпропетровська область.

На знімку: ремонт іде на повний хід.
Фото прес-служби ОДА.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...з бюджетом усе гаразд

Власні надходження до бюджету Рівненщини цього року вже зросли на 27,5 мільйона гривень.

— Це стало можливим, в тому числі, й завдяки процесу бюджетної децентралізації. Частина податків тепер залишається в місцевому бюджеті. Зокрема, плата за надання адмінпослуг і державне мито, десять відсотків податку на прибуток підприємств. Джерела наповнення розширено й за рахунок акцизу з реалізації роздрібної торгівлі підакцизних товарів й низки інших податків. Перевиконання бюджету дає змогу внести зміни до обласного бюджету, що буде зроблено на найближчій сесії облради 11 вересня, — розповів голова Рівненської обласної ради Михайло Кириллов.

Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

...виконають останнє бажання

Громадська організація «Кіровоград волонтерський» постійно переймається вирішенням проблем учасників АТО. Нещодавно волонтер ГО Тетяна Бородіна повідомила про останнє бажання героя-розвідника 57-ї бригади Андрія Гурічева **(на знімку)**, яке потрібно виконати не лише заради пам'яті про нього, але й заради збереження життя його захисників.

«За декілька годин до смерті Андрій продиктував

товаришеві найнеобхіднішу потребу, яка виникла у них із хлопцями», — розповіла активістка. Ідеться про ремонт «Ниви», що не раз виручала хлопців в бойових операціях».

В свій останній виїзд, коли бандити розстрілювали з танків прямою наводкою позиції 34-го батальйону, бійці розвідвзводу на шаленій швидкості гнали полем назустріч ворогу, щоб знешкодити снайпера противника і врятувати побратимів. Хлопці впорались із завданням, але не витримав двигун «Ниви». Тепер військові без транспорту, а він їм конче необхідний.

Петро МЕЛЬНИК.
Кіровоградська область.
Фото надала Тетяна Бородіна.

P. S. Втілення останнього прохання Героя може врятувати життя його друзів. Номер картки ПриватБанку — 4149 6258 0748 6111. Контактний телефон — 0663210272.

На місце патрульного поліцейського в Дніпропетровську претендує 10 осіб — УНІАН

В Україні, за інформацією Мінагрополітики, завершено збирання ранніх зернових — з 10 млн. 134 тис. га намолочено 36 млн. 656 тис. тонн збіжжя. Середня врожайність — 36,2 ц/га. Торік на цей час з площі майже 9,5 млн. га було зібрано понад 34,8 млн. тонн зерна — *«АПК-Інформ»*

Свинська справа

Ветеринари не виключають, що спалах АЧС на великій тваринницькій фермі Київщини міг бути диверсією

СИТУАЦІЯ

У Броварському районі на агрокомбінаті «Калита», де наприкінці липня було виявлено африканську чуму свиней, знищили все поголів'я. Це, за інформацією Держветфітослужби, понад 62,7 тисячі свиней, які згідно з інструкцією підлягали умертвінню і спаленню в найкоротші терміни. Фахівці не відкидають, що причиною хвороби могла бути навіть диверсія. Поки ж правоохоронці відкрили кримінальне провадження за статтею 251 — порушення ветеринарних правил, яке спричинило поширення епізоотії або інші тяжкі наслідки. Санкцією передбачено покарання у вигляді штрафу від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до п'яти років, або обмеження чи позбавлення волі на строк до трьох років.

Діагноз, що на «Калиті» виникла саме африканська чума свиней, окрім українських, підтвердили й міжнародні експерти. Дослідження на виявлення збудника хвороби робили іспанські фахівці у референтній лабораторії «CISA» (Мадрид). На ліквідацію наслідків та профілактику поширення захворювання уряд погодився спрямувати 44,7 мільйона гривень, підтримавши ініціативу перерозподілу видатків державного бюджету, передбачених Мінагрополітики на нинішній рік. Ресурсів потрібно багато, бо, окрім спалення свиней, необхідно очистити приміщення, провести дезінфекцію, а на всій території тваринницького комплексу зняти верхній 30-сантиметровий шар грунту та змішати його з хлорним вапном.

Ситуація з виявленням АЧС на потужному свинокомплексі показала: на практиці заходи з ліквідації небезпечного вогнища просуваються не так швидко, як хотілося б. За перший тиждень після виявлення хвороби у «Калиті» було спалено заледве дві третини поголів'я, яке належало знищити. Складнощі, приміром, у тому, що для безкровного (це — щоб не розповсюджувалася інфекція) умертвіння доводилося робити смертельні ін'єкції кожній тварині. Спробували спочатку застосовувати для цього газ, але зведені ще за часів Союзу приміщення виявилися зовсім не герметичними.

Україна у боротьбі з АЧС також розраховує на міжнародну безповоротну допомогу. Насамперед потрібні спеціалізована техніка для дезінфекції, а також обладнання та спецодяг. Після того, як стало відомо про спалах на потужному свинокомплексі, навіть знайти 1,5 тонни формаліну виявилося проблемою.

Звісно, пересічних громадян — покупців свинини не так цікавить, скільки втратив власник комплексу (до речі, тільки прямі збитки підприємства оцінюються у 200 мільйонів гривень), а чи не потрапить заражене м'ясо на столичні та інші ринки? Такі спроби, судячи з усього, були. Правоохоронці виявили, що потенційно інфіковані тварини розвозилися по кількох регіонах України. Їх насторожило, що не властиво велику кількість туш — 57 тонн — було доставлено на один із столичних холодокомбінатів. Врешті-решт, небезпечне м'ясо в супроводі бійців спецпідрозділу вивезли на утильзавод.

До речі, власники комплексу навряд чи можуть розраховувати на компенсацію. Хоча в Україні було зафіксовано непоодинокі випадки захворювання на АЧС, а за примусово знищених свиней виплачувалися кошти. Заступник голови Держветфітослужби Олександр Вержиховський з цього приводу зазначив: "Якщо буде доведено вину суб'єкта, що вони не убезпечили своє господарство, ніякої компенсації не буде». Мовляв, свинарство — галузь складна, і якщо бізнес-структури не можуть дотримуватися необхідних вимог, то хай працюють в іншій сфері. А громадянам, котрі тримають цих тварин на власних подвір'ях, у Держветфітослужбі радять робити дезбар'єри — за допомогою мішків з тирсою та дезінфекційного розчину, по який варто звернутися до місцевого ветеринара. Втім, для цього згодиться й розчин хлорки, або хлорвмісного відбілювача. Господарям тварин варто знати, що чимало випадків АЧС (кожен другий) пов'язані з дикими кабанами. Тому в ліс бажано ходити в окремому одязі, у якому не слід навідуватися до своїх свиней. Це стосується передусім Рівненської, Житомирської, Чернігівської областей. Також не радять годувати тварин залишками зі столу. Тримати свиней слід у приміщенні, а не у відкритих загонах, не пускати до них сторонніх осіб. Людина не сприйнятлива до збудника хвороби, але може бути «механізмом» її передачі.

Галина КВІТКА.
Фото автора.

ДОВІДКОВО

З 2012 року в Україні зареєстровано 35 випадків АЧС, в тому числі 18 — цьогоріч. Зокрема, десять випадків з початку року зафіксовано на Чернігівщині — чотири у Козелецькому районі, два — у Менському, по одному — у Ріпкинському, Новгород-Сіверському, Ічнянському та Чернігівському районах.

МІЖ ІНШИМ

Знищення великої кількості свиней у «Калиті», як і очікувалося, стає приводом для підвищення цін на м'ясну продукцію. На прилавках багатьох столичних супермаркетів помітно, на відсотків 10, подорожчало м'ясо. Свиняча грудинка вже коштує 65 гривень за кілограм, вирізка — понад 90 грн. Яловичина без кістки починається зі 100 гривень і більше.

ТИМ ЧАСОМ

В Україні поновлено перевірки свиногосподарств щодо дотримання «закритого» режиму роботи та ветеринарно-санітарних вимог.

Копав, копав криниченьку...

Під час цієї роботи втрачаєш п'ять-шість кілограмів ваги

ДОСВІД

На селах набуває популярності буріння свердловин для підняття води з підземних горизонтів. Увімкнув кнопочку — і вода полилася з крана, як у місті. Але рідкісна професія копача криниць ще затребувана: усе-таки мати на подвір'ї колодязь надійніше. Мотори часто псуються, буває днями населений пункт стоїть без електрики. А тут все просто: опустив відро у колодязь і за хвилину маєш життєдайну прохолоду. А ще у селах на кожному обійсті переважно старі криниці. За багато десятиліть вони замулилися, потребують очищення.

Коли у Шполянському районі на Черкащині познайомився з копачем криниць Олександром Коваленком, був найперше здивований тим, що у нього у компаньйонах — жодного чоловіка. Приїхав він у село Лебедин робити свою справу з власною дружиною. Отакої!

— Гуртом важче зібратися, — пояснив копач криниць. — У кожного свої справи, те, друге. А ми вдвох завжди готові виїхати у село, бо працюємо на себе.

Олександр Коваленко родом з Водяного. Тривалий час працював зварювальником у Луганську, потім їздив на заробітки до Москви, Києва. Вдома йому більше десяти років тому викопали криницю, але трохи невдало, довелося самому її підкопувати-поглиблювати. Ось тоді й вирішив зайнятися новою затребуваною на селах справою. Тим паче рівень води у селах упав. У багатьох господарствах виникла потреба поглибити криниці.

Дружина Майя називає чоловіка «шполянським Кулібіним» (Іван Кулібін — російський винахідник XVIII ст. — **Авт.**). Справді, завдяки набутому раніше досвіду в різних будівельних справах, Олександр досить вдосконалив процес копання, чищення криниць.

Майя, натискаючи кнопку, піднімає за допомогою лебідки і чоловіка з колодязя, і глину. Водночас стежить за безпекою праці. За допомогою потужного насоса відкачують за кільканадцять хвилин зайву воду. Коли нема замовлень, вдома заливають бетоном форми і роблять кільця, цямрини.

— Ми копаємо колодязі тільки зі своїми кільцями, які робимо надійними, — каже Олександр Коваленко.

Дізнаюся, що робота копача криниць важка і ризикована. Адже, наприклад, при чищенні старих колодязів, середина яких без бетонних кілець, грунт може обвалитися... Внизу дуже мало кисню, душно, крім того, холодно. Магазинні «рибацькі» чоботи рвуться за два дні роботи, тому Олександр замовляє для себе у знайомого майстра спеціальний гумовий захист. Коли зірвалося відро, почав працювати у касці.

— Я був товстуватим, як починав чистити криниці, — зізнається худорлявої статури майстер. — Щоразу при копанні втрачаєш п'ять-шість кілограмів ваги. Просто мокрієш від поту...

— Отож, якщо хто хоче схуднути без таблеток, то, будь ласка, -усміхається, — наймайтеся до мене у помічники...

На рахунку Олександра Коваленка за десять років роботи вже 800 очищених криниць, 50 викопаних. Подружжя не цурається й іншої роботи — порає два городи, узимку лущать горіхи. На жаль, як зізнаються, хоч праця копача колодязів на селі й високооплачувана, та не така, аби жирувати... Менше замовлень у дощове літо. Більше — у посуху. Нині, як мовиться, у них свої «жнива». Сотні джерел на Шполянщині знову заб'ють на повну силу!

Сергій ПАВЛЕНКО.
Фото автора.

Олександр Коваленко під час копання криниці.

ДО РЕЧІ

«Найчастіше, — розповідає Олександр Коваленко, — у колодязь падають коти, які люблять прохолоду в спекотні дні й засинають на цямрині. Також я витягував півня, щура...».

На кону — інвестиційний імідж

Голові Фонду державного майна України І. О. Білоусу

Шановний Ігорю Олеговичу!

Інвестиційна компанія «Бізнес-Інвест» висловлює вам свою повагу та звертається до вас через занепокоєння ситуацією довкола проведення біржового аукціону з продажу 5% акцій ПАТ «Одеський припортовий завод», що має відбутися 26 серпня 2015 року.

В грудні 2014-го попереднім керівництвом ФДМУ, а саме заступником Голови ФДМУ І. Миронюком, який був призначений на посаду ще за часів Януковича, організатором торгів з продажу державного пакета акцій ПАТ «Одеський припортовий завод» було обрано Фондову біржу «Перспектива». Представники інвестиційного середовища України також уже звернули увагу на те, що у відкритих офіційних джерелах, зокрема, у різних видах обов'язкової звітності учасників фондового ринку України, інформація про кінцевих власників Фондової біржі «Перспектива» не розкрита. Понад те, ця інформація прихована за багатошаровою структурою великої кількості компаній з різними назвами, але з одними і тими само адресами. Можливо, це пов'язано з тим, що активну діяльність на фондовому ринку, в тому числі з державними цінними паперами, Фондова біржа «Перспектива» розпочала під час правління Януковича та його мафіозного клану. Відтак не виключено, що вплив на діяльність біржі можуть мати колишні високопосадовці часів Януковича.

Варто вказати, що зазначена фондова біржа ніколи не брала участі у приватизації пакетів акцій інвестиційно привабливих та стратегічно важливих підприємств. У 2013-му та 2014 роках ФДМУ доручав Фондовій біржі «Перспектива» продаж невеликих державних пакетів лише двох інвестиційно непривабливих підприємств місцевого значення: ПАТ «НТВЦ «Спектр-Т» та ПАТ «Агропромтехпостач». Через відсутність покупців ці торги були припинені ФДМУ.

Про ділову репутацію біржі та виконання нею вимог чинного законодавства у своїй діяльності може яскраво свідчити той факт, що рішенням Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку України від 04.08.2015 року №1212 торги цінними паперами ПАТ «Фондова біржа «Перспектива» були зупинені до 05.12.2015 р. з метою захисту інвесторів та держави. У свою чергу Голова НКЦПФР, коментуючи це рішення для ЗМІ, повідомив, що цінні папери Фондової біржі «Перспектива» «повністю відповідають ознакам фіктивності», оскільки, зокрема, «активи компанії складають сумнівні інструменти; недостатня кількість співробітників; низька заробітна плата у співробітників і те, що ціни на папери біржі створювалися штучно».

З огляду на все вищезазначене, дії Фондової біржі «Перспектива» на початковому етапі проведення торгів акціями ПАТ «Одеський припортовий завод» уже викликають масу запитань. Так, під час розмови посадові особи біржі повідомили, що планують провести торги акціями ПАТ «Одеський припортовий завод» в електронній формі з віддаленим доступом, коли фактично покупці не перебуватимуть в одному місці. На думку Інвестиційної компанії «Бізнес-Інвест», це суперечить діючому законодавству та інформаційному оголошенню про проведення аукціону, зробленому ФДМУ, в якому зазначено про проведення торгів в приміщенні ФДМУ, де організатор торгів зобов'язаний забезпечити робочі місця для представників кожного учасника торгів.

До того ж, електронна форма торгів несе у собі численні технічні ризики, як, наприклад, ризик втрати інтернет-сигналу в процесі торгів, ризик маніпулювання результатами в інформаційній мережі та інші, і є неприйнятною для проведення торгів такої важливості, як продаж державного пакета акцій ПАТ «Одеський припортовий завод», що є одним із найважливіших об'єктів приватизації у 2015 році. Результати цього аукціону мають величезне значення для формування інвестиційного іміджу України і не можуть ставитися в залежність від ризикових інструментів гравців з неоднозначною репутацією.

Враховуючи вищезазначене, Інвестиційна компанія «Бізнес-Інвест» просить вас, Ігорю Олеговичу:

1. Взяти під особистий контроль і забезпечити прозоре та професійне проведення біржового аукціону з продажу 5% акцій ПАТ «Одеський припортовий завод» відповідно до норм чинного законодавства, в тому числі гарантувати рівний доступ усіх інвесторів до процедури торгів в оголошеному місці їх проведення.

2. Провести службову перевірку обставин обрання Фондової біржі «Перспектива» організатором торгів з продажу державного пакета акцій ПАТ «Одеський припортовий завод».

3. Надати принципову оцінку діловій репутації Фондової біржі «Перспектива» та визначитися щодо можливості виконання нею функції організатора торгів з продажу державного пакета акцій ПАТ «Одеський припортовий завод» з огляду на рішення Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 04.08.2015 р. №1212.

Президент ТОВ «Інвестиційна компанія «Бізнес-Інвест» С. ГРЕБЕНЮК.

ТИМ ЧАСОМ

Із приватизацією обіцяють зберегти «соціалку»

Міністр економічного розвитку й торгівлі України Айварас Абромавічус, глава Фонду держмайна Ігор Білоус і голова Одеської ОДА Міхеїл Саакашвілі відвідали Одеський припортовий завод, де поспілкувалися з його керівництвом напередодні приватизації підприємства. За словами Ігоря Білоуса, конкурсна комісія вже створена, серед головних умов — збереження робочих місць, так званої «соціалки» і екологічна безпека. Проведення відкритого конкурсу намічено на листопад-грудень. Незважаючи на те, що стартова ціна пакета акцій ще не визначена, глава ФДМ вважає, що торги почнуться із суми більш як 500 мільйонів доларів. За словами чиновника, зараз заводом цікавляться близько 10 інвесторів. Серед них немає російських компаній. «І це не через упереджене ставлення до Росії, а через санкції проти цієї країни», — наголосив Ігор Білоус.

Глава Мінекономрозвитку Айварас Абромавічус зазначив: найкраще підійшов би іноземний інвестор з іменем. Він зможе розвивати містоутворювальне підприємство.

Кирило ВОРОНКОВ.
Одеська область.

ДЕНЬ

№ 152 (6156) СЕРЕДА, 19 СЕРПНЯ 2015

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, у західних, південних та східних областях пройдуть дощі, подекуди із грозами. Вітер північно–східний, 7—12 м/с. Температура вночі — 10—15 градусів вище нуля, на заході — 8—14; удень — 19—21, у південних областях — до 22—24 градусів

ЦЬОГО ДНЯ, 19 СЕРПНЯ

1896. Було освячено собор Святого Володимира в Києві. **1897.** Народився Микола Харитоненко — підполковник Армії УНР. 1914. Створено керівний орган Українських січових стрільців — Українську бойову управу. **1941.** Під час відступу радянська армія підірвала Дніпрогес. **1977.** У Луцьку відбулося урочисте відкриття пам'ятника українській поетесі Лесі Українці. **1980.** Міністерство зв'язку України видало наказ про глушіння радіостанцій «Голос Америки», Бі-Бі-Сі, «Німецька хвиля». **2014.** Під час визволення Іловайська загинув Віталій Костюк — солдат резерву (Міністерство внутрішніх справ України), нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

СПОРТ

У «Шахтаря» серйозний іспит

Футбол. Сьогодні у Відні, на стадіоні «Ернст Хаппель», о 21.45 розпочнеться перший поєдинок четвертого кваліфікаційного раунду Ліги чемпіонів між місцевим «Рапідом» і донецьким «Шахтарем».

Український клуб до столиці Австрії прилетів ще в понеділок.

Трансляцію поєдинку вестимуть ТРК «Україна» і «Футбол 1».

Дати і час названо

Чемпіонат країни з футболу. Дирекція Прем'єр-ліги затвердила дати проведення та час початку матчів 6-го туру.

28 серпня (п'ятниця). (19.00) «Шахтар» — «Металург».

29 серпня (субота). (17.00) «Говерла» — «Сталь». (19.30) «Волинь» — «Олімпік». (19.30) «Ворскла» — «Металіст».

30 серпня (неділя). (17.00) «Олександрія» — «Чорноморець». (19.30) «Дніпро» — «Карпати». (19.30) «Зоря» — «Динамо».

Баски здолали каталонців

Суперкубок Іспанії. Матч у відповідь. 17 серпня. **«Барселона» — «Атлетик» (Більбао). 1:1. Голи:** Мессі, 42 — Адуріс, 74. **Перший поєдинок — 0:4.**

«Атлетик» приймає заслужені вітання. Це перший трофей для басків із 1984 року.

Теоретично після принизливої поразки в Більбао титулована «Барселона» могла забити п'ять «сухих» м'ячів. Але їй не вдалося перемогти суперника вдома навіть мінімально.

Охтирці вийшли в одноосібні лідери

Відбулися матчі 4-го туру в першості України серед клубів Першої ліги.

«Миколаїв» — «Полтава». 1:1. «Нафтовик» (Охтирка) — «Динамо-2» (Київ). 1:0. «Гірник-Спорт» (Комсомольськ, Полтавська область) — «Гірник» (Кривий Ріг) — матч не відбувся через зливу. «Черкаський Дніпро» —»Іллічівець» (Маріуполь). 3:2. «Суми» — «Зірка» (Кіровоград). 0:1. «Десна» (Чернігів) — «Геліос» (Харків). 0:1. «Авангард» (Краматорськ) — «Оболонь-Бровар» (Київ). 1:2. «Тернопіль» — «Нива» (Тернопіль). 1:0.

«Нафтовик» — 10 очок; 2. «Геліос» — 8; 3. «Іллічівець» — 7; 4. «Зірка» — 7; 5. «Черкаський Дніпро» — 7;
6. «Динамо-2» — 7; 7. «Гірник» — 6; 8. «Оболонь-Бровар» — 6; 9. «Суми» — 5; 10. «Миколаїв» — 5; 11. «Десна» — 4; 12. «Тернопіль» — 4; 13. «Гірник-Спорт» — 3; 14. «Полтава» — 3; 15. «Нива» — 1; 16. «Авангард» — 0.

Суперники «Українських отаманів» визначилися

У Венесуелі відбулося жеребкування групового раунду шостого сезону WSB (Всесвітньої серії боксу).

Новий сезон стартує 26 січня наступного року. З групи виходять по дві кращі команди, кожен учасник групового етапу проведе по шість боїв, повідомляє сайт організації.

Група A. «Кубинські приборкувачі», «Алжирські пустельні яструби», «Українські отамани», «Китайські дракони».

Група B. «Мексиканські воїни», «Американські нокаути», «Мароккансько атласні леви», «Британські левові серця».

Група C. «Команда Росії», «Польські гусари», «Аргентинські кондори», «Венесуельські вожді».

Група D. «Вовки з Астани», «Команда Узбекистану», «Вогні Баку», «Пуерторіканські урагани».

Підготував Геннадій БРАНИЦЬКИЙ.

У Доброводах знайдені тік і горн, яким шість тисяч років

Ми — спадкоємці матеріальних і духовних скарбів Трипільської цивілізації

ІСТОРІЯ

Тік розміром 40 на 18 метрів і унікальний горн, у якому наші пращури випалювали глиняний посуд (у його вогняній пащі поміщалися навіть метрові зерновики) відкопали метрів за двісті від жвавої траси, на полі, засіяному соняхами, члени Трипільської археологічної експедиції у селі Доброводи Уманського району на Черкащині.

— Таких знахідок в світі ще не було, — каже **керівник експедиції учений секретар Інституту археології НАНУ Олексій Корвін-Піотровський.**

А не знаходили нічого подібного ні в Європі, ні в Межиріччі, ні на Американському континенті саме тому, що такого, як у ті давні часи на теренах сучасної України, там і не було. Особливі географічні та кліматичні умови сприяли появі й розвитку на нашій землі Трипільської цивілізації (її перший етап — це 5400—4600 рр. до н. е.), у надрах якої народжуються наука і техніка, агрономія і астрологія, математика, медицина, релігія, мистецтво, мода. Ми — спадкоємці всіх цих матеріальних і духовних скарбів не лише за місцем проживання, а й за способом буття і мислення, ментально і навіть (є такі версії) генетично.

Фото автора.

Відомий український археолог Олексій Корвін-Піотровський біля знайденого гончарного горна.

Учений секретар Інституту археології показує величезний розкоп, де ще залишилося кілька квадратних метрів підлоги, вимощеної черепками — усе інше заміряли, сфотографували, зняли на відео, описали, пронумерували й відвезли для подальших досліджень.

— На току, що був розташований, так би мовити, в промисловій зоні, за межами трипільського поселення, обмолочували й просушували на долівці зерно. Потім його, ймовірно, розбирали по хатах, — продовжує учений. — На рівні давнього горизонту вдалося знайти підлогу, її свого часу намастили глиною і випалили. Виявили археологи й робоче місце того, хто орудував ціпом. Тут глина покладена в кілька шарів. Навколо току була збудована стіна висотою один метр. А ось стовпів, які б мали підпирати дах, не бачимо.

Кілька років тому в Небелівці, на Кіровоградщині, археологи вже були відкопали таке ж величезне приміщення, яке вважають храмовим комплексом. Так це чи ні, покажуть подальші дослідження. А ось у тому, що у цих будівель площею приблизно 700 квадратних метрів і більше, абсолютне різне функціональне призначення, дослідники твердо переконані. Тож цьогорічна знахідка — нове вікно у цікавий і таємничий трипільський світ, що подарував світовій цивілізації хліборобські технології, містобудування, неповторну кераміку, методи обробітку металу, якими користувалися тисячі років, тощо.

Залишаємо, можливо, найдавніший у світі тік і йдемо соняшниковим полем далі, до іншого розкопу. Приблизно шість тисяч років тому тут стояло трипільське протомісто, включене в список найбільших давніх міст в історії людства. Згідно з дослідженнями вчених, загальна площа поселення, у якому аерофотозйомка виявила квартали й вулиці, становила 250 гектарів. В одно- і двоповерхових хатах, традиційно чималих за площею (їх стандартний розмір 12х5 м) могло проживати щонайменше десять тисяч чоловік. Щоб прогодувати таку кількість населення, одягнути і взути людей, забезпечити їх, так би мовити, предметами першої необхідності — знаряддями праці, посудом, у місті чи поблизу нього мали б діяти «агрофірми» та «заводи».

Один з древніх «цехів» — гончарний горн, у якому в IV тисячолітті до н. е. випалювали сотні й тисячі посудин, археологи відкопали на глибині менш як півтора метри.

— Ця піч унікальна, — каже Олексій Корвін-Піотровський. — Її розміри — 2х3 метри, тобто площа шість квадратних метрів. Вражає і об'єм випалювальної камери — сім кубометрів, арочне склепіння та дуже складна конструкція. Горн багатоканальний, з димарем. Козли в печі зроблені з глини і кераміки. Дуже цікаво, що горн був прикрашений, ми знайшли елементи оздоблення у вигляді гребінців.

Фото надано О. КОРВІН-ПІОТРОВСЬКИМ.

Трипільська посудина для напування дітей.

Археолог, який присвятив дослідженням трипільської культури 35 років свого життя, пригадує, як він на міжнародних симпозіумах у Стамбулі, в Бухаресті виступав з доповідями про трипільські горни. Їх у 2013—2014 роках у Тальянках, мегапоселенні поблизу Доброводів, відкопали цілих чотири. У них теж складні конструкції, утім, розміри на третину менші. Зарубіжні колеги слухали ученого з Києва, затамувавши подих, адже за 120 років досліджень прадавньої цивілізації на території України такі відкриття були зроблені вперше. А потім аплодували стоячи.

Нинішня знахідка ще більш сенсаційна, адже дає чимало нового матеріалу для визначення технологічного рівня тогочасного суспільства. До того ж дозволяє реконструювати спосіб життя людей, які мешкали в давнину у цих краях, продукує цікаві нові робочі гіпотези.

— У таких печах трипільці випалювали не лише посуд, який майстерно ліпили й прикрашали так, що й сьогодні ми милуємося гармонією кольорів і малюнків-символів, а й деякі елементи своїх жител, — продовжує розмову археолог. — Наприклад, жертовники, які потім при будівництві нової хати вмонтовували всередину приміщення.

За різними маленькими деталями дослідники визначили, що гончарний горн, у якому ще залишався посуд (із великих фрагментів, що збереглися, можна буде відтворити не один горщик) з якихось причин покинули. Майстер так і не забрав з печі всі готові вироби, які з часом присипав димар, який упав. А ще відомо, що до горну приходили гратися діти. Дослідники з'ясували — тут також збиралися на «пікнік» чоловіки, які приносили з собою їжу (залишили після застілля кістки тварин, м'ясо яких їли), а можливо, і щось хмільне.

Ці знахідки, як і минулорічні, коли Олексію Корвін-Піотровському з колегами вдалося вперше в історії світових досліджень у Тальянках (це протомісто займало 450 га) відкопати місце, де трипільці збиралися на толоку і разом, можливо великим родом, місили глину та будували хати, зроблені завдяки геомагнітним планам. Сучасне обладнання, привезене археологами з Німеччини, дозволяє сканувати великі площі територій і через супутник отримувати мапи загублених у часі поселень з чіткими деталями: вулицями, окремими будинками і навіть сміттєвими ямами. Керівник експедиції каже, що знав точно, де шукати гончарний горн. Перша лопата зачерпнула землю поруч з димоходом.

Багатоканальну трипільську піч ще будуть досліджувати. Вкотре оглядаючи її, Олексій Корвін-Піотровський каже:

— Щоб придумати і змайструвати цей горн (такими технологіями користуються до цього часу — **Авт.**), треба було любити вогонь так, як трипільці. Вони випалювали дуже багато посуду, спалювали, залишаючи, свої житла. Можливо, навіть піддавали кремації небіжчиків, у такий спосіб поєднуючи їх із всесвітом — ми шукаємо археологічні докази цієї версії. Тож, на мою думку, — продовжує археолог, — вогонь був одним із найбільших божеств трипільського світу.

Світлана ЧОРНА.

Над номером працювали: Сергій ДЕМСЬКИЙ, Людмила ОПАНАСЕНКО, Марина КРИВДА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2015 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 18 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 14 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 45 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 80000.

Друк: ТОВ «Поліпрінт», 04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89, факс (044) 464-17-91 poliprint@ukr.net

Зам. 5325

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал – www.golosukraine.com